

MARIUS CREȚU

Închide ochii și...
trezește-te!

Prefață

Aceasta e o carte distribuită gratis pe internet. Face parte din categoria cărților spirituale, având ca tematică de bază recunoașterea de sine, sau iluminarea, cum mai este cunoscută. Acest fenomen, deși pare ceva fantastic și misterios, e în esență miraculos de banal. E vorba de descoperirea simplității absolute a existenței, o stare de „a fi” pură, eliberată de suprapunerea minții peste ea. E vorba de substratul întregii existențe a lumii formelor, atât exterioare cât și interioare. Atât a lumii materiale, văzute, obiective, cât și a lumii imateriale, personale, psihologice, subiective. Acest substrat al tuturor lumilor poate fi accesat de oricine e capabil la un moment dat să se desprindă de mintea sa și să constate existența nemanifestată. O omniprezență impersonală, atemporală și complet lipsită de formă. Deși îi spunem „eu” acestei prezențe, o confundăm în mod obișnuit cu personajul corp-minte angrenat în mișcarea și schimbarea lumii formelor.

Închide ochii și... trezește-te e o invitație la cercetarea interioară de sine, la descoperirea acestui miracol cvasi-neconștientizat. E un îndemn către meditație, dar nu orice fel de meditație. E vorba de cea mai simplă

meditație posibilă. E vorba de a eluda toate poveștile minții, de a trece dincolo de ele cu totul. De a lăsa în urmă gânduri, emoții, amintiri, asocieri de idei, proiecții, imagini, închipuiri etc. De fapt, întreaga mișcare mentală. A da nas în nas cu realitatea etern nemișcată, neschimbătoare și netrecătoare din fundal. A realiza că această neclintire vie și vibrantă, nenăscută și nepieritoare suntem noi, în esența noastră cea mai profundă.

Am publicat alte patru cărți pe aceeași temă, la editura Eu Sunt. E vorba de SUNETUL LINIȘTII – GHID DE TREZIRE INTERIOARĂ (partea I-a și partea a II-a) și DIALOG CU TĂCEREA (partea I-a și partea a II-a). După ultima dintre ele am anunțat că aventura mea scriitoricească s-a încheiat, considerând că am spus tot ce era de spus despre subiect. Acele cărți s-au născut datorită postărilor și comentariilor pe care le-am făcut pe Facebook de-a lungul a câțiva ani. Din obișnuință, am continuat să salvez anumite postări care, acum mi se par utile a le da mai departe. Îmi mențin angajamentul cu încheierea aventurii scriitoricești doar pe jumătate. N-o să mai creez încă o carte în format fizic și cu aceeași tematică. Dar nici n-o să las niște texte care mi se par interesante pentru un aspirant spiritual, nefructificate. O să le pun la dispoziția oricui are nevoie de ele, oricui simte că rezonază cu ceea ce transmit, oricui e interesat de spiritualitate sau psihologie. Nu emit pretenții că e o carte deosebită, căci nu m-am aplecat asupra ei să-i dau un conținut estetic, informațional sau structural desăvârșit. Pur și simplu, am adunat și asamblat niște texte rezultate din postări și dialoguri despre transcendență, redându-le într-o modalitate accesibilă tuturor. Pentru cei care vor cărți realizate profesionist, le recomand pe cele patru menționate mai sus, disponibile la editura Eu Sunt.

Când tu cauți Sinele, el te caută de asemenea. E o relație de contopire în Unul.

Când te bușește plânsul așa, din senin, în timpul unei meditații tăcute, e ca și cum ai fi sărutat dinăuntru tău.

Divinul din tine te sărută mulțumindu-ți că te îndrepti către el. Un fior de iubire de o cu totul altă calitate te împresoară.

Nu există niciun motiv, nicio cauză, niciun declanșator al acestei stări neașteptate. E pur și simplu vorba despre întâlnirea ta cu tine. Tu, ca persoană, îți întâlnești adevărata origine, de dincolo de persoană. Ești luat în brațe de ceva mai înalt, de o grație neștiută și necunoscută până atunci.

Ce poți să faci? Nu poți ține senzația în loc, nu stă în puterea ta s-o repeți, n-o poți nici măcar stoca în memorie. Ea vine pe neașteptate și pleacă la fel. Dar odată ce a apărut, ceva în tine se schimbă radical. O s-o cauți mereu. O aștepti de acum înainte. Odată ce te-a contaminat, nu mai ai scăpare. Ești condamnat s-o găsești. Ești condamnat să te găsești pe tine, să te recunoști în adâncuri.

Acest sărut al divinului din interior e o mare binecuvântare pentru o ființă umană. Mai departe nu rămâne decât să-i urmezi chemarea până la capăt.

Iar capătul înseamnă să-ți dai seama că tu cel sărutat și ceea ce te sărută, sunteți aceeași ființă și același fenomen. Tu îndrăgostindu-te de tine, tu regăsindu-te, tu punând lumina conștiinței pe tine, tu autoiluminându-te. Tu scaldându-te în iubire și libertate deplină.

*

Cum îți poți da seama dacă o metodă e revelatoare, sau e doar poveste spirituală? Iată un criteriu!

Orice metodă care te învață să ieși din minte e bună, e una care te poate îndrepta spre descoperirea adevărului non-mental. Și orice metodă care persistă în analogii, teorii și supoziții mentale, e una care te menține în interiorul minții, într-una din poveștile ei. Chiar dacă e meticolos ticluită, e

tot o poveste a minții. Numai ceea ce te îndrumă spre ieșirea din minte, spre a sta în exterior, spre calitatea de observator - este calea corectă.

Cei care și-au transcens mintea nu te vor îndemna la exerciții mentale complicate, nu-ți vor livra basme frumos ambalate, pline de ezoterism și spiritualitate misterioasă. Te vor chema direct către exteriorul minții, către calea de ieșire din ea, din visul ei hipnotic. Acesta e singurul secret de care vor încerca să te facă conștient.

*

Ceea ce ești cu adevărat poate fi definit de la nivelul minții doar în sens negativ. Nu ești asta, nici aia, nici ailaltă, nici-nici... Neti Neti, se spune în tradiția orientală. Nu te poți defini în termeni pozitivi de la nivelul mental, fiindcă mintea nu poate percepe ceea ce ești dincolo de ea. Ea te poate ajuta doar prin negație.

Neagă tot ce vine după „Eu sunt”...! Aruncă „Sunt asta”, sau „Sunt aia”! Aruncă totul până rămâne doar senzația simplă de a fi! Când aceasta începe să se consolideze, poți s-o percepi în mod pozitiv. Dar tot n-o poți exprima, pentru că mintea n-are nicio contribuție aici. Poți însă să te adâncești în această senzație de ființare pură, fără gânduri, fără cuvinte, fără nimic. Ulterior o să găsești cuvinte potrivite ca s-o exprimi, o poți chiar defini în oarece măsură.

Dar prima etapă a descoperirii de sine trebuie să folosească mintea pentru a nega toate răspunsurile la întrebarea „Cine sunt eu?”. Când toate răspunsurile minții pică, rămâne unicul răspuns veritabil: tăcerea, lipsa minții. Dar e o lipsă deplin conștientizată. Cel care conștientizează lipsa sau prezența minții ești TU. Abia de la acest nivel de autoconștientizare de sine, te poți defini în termeni pozitivi. Poți să te numești Liniște, Tăcere, Infinit, Absolut, Neant, Vid, Prezență, Conștiință, Martor, Atemporal, Veșnicie, Non-formă, Dumnezeu. Dar doar de la nivelul transcendent al minții poți folosi aceste cuvinte în deplină cunoștință de cauză. Mintea inconștientă de sine nu le va percepe la adevărata lor însemnătate și le va contamina cu înțelegerea ei eronată despre ele.

*

Celor care spun că fac eforturi teribile să se ilumineze și că-și doresc enorm acest lucru, le spun că însăși dorința și efortul lor constituie piedica. Însăși motivația asta împiedică detașarea, care e esențială în procesul recunoașterii de sine. E ca și cum ai face un efort asiduu să te relaxezi. Nu așa funcționează lucrurile. Nu așa vine relaxarea. Ca să te relaxezi trebuie să lași totul deoparte. Trebuie să nu mai dai atenție la nimic, să lași orice preocupare și orice efort deoparte. Numai așa constăți că ceea ce numești relaxare era dintotdeauna acolo. Era doar acoperită de efort, de preocupare. Relaxarea nu e ceva activ, ci pasivitatea maximă.

La fel e și cu iluminarea asta. Nu e un fenomen activ, nu poate fi obținută prin efort. Și nici prin motivație, care înseamnă intenție, muncă, scop, rezultat, adică menținerea activă a eului. Trebuie să lași absolut totul deoparte, inclusiv dorința de a lăsa totul deoparte. Numai în starea de abandon total vei constata că iluminarea e acolo dintotdeauna. Chiar dorința ta de iluminare o împiedica să se reveleze. Era un efort care o inhiba.

Însă nu vreau să se înțeleagă că nu ai nimic de făcut pentru a te ilumina. Ai multe eforturi de făcut. Căci e un mare efort să faci mintea să tacă, s-o potolești din freamățul ei incontrollabil. La un moment dat, când mintea va face în sfârșit o pauză, vei vedea adevărul non-mental din spatele ei. Abia atunci vei înțelege cu adevărat ce înseamnă starea fără de efort, non-efortul suprem de care vorbesc.

Până atunci, trebuie să faci efortul să-mi înțelegi îndemnul și să lași mintea deoparte când te autoinvestighezi, când îți cercetezi profunzimea. Chiar dacă la început pare greu, odată ce vei prinde aroma stării fără gând, totul va deveni din ce în ce mai simplu și mai savuros.

*

– Eu am din când în când stări din astea de pace, de grație, să le zic. Și atunci nu mai simt nevoia să reacționez la nimic, satisfacția păcii interioare nu se lasă înlocuită de nimic. Nici măcar păreri nu mai simt nevoia să am.

– Dacă acea stare nu e perpetuă, nu e starea reală. E doar o pace a minții. O pauză între gânduri și stări diverse, volatile. Sau poate fi o străfulgerare a adevărului. Starea de care vorbesc, odată descoperită, vei constata că nu pleacă niciodată. Nici n-are cum, e însăși veșnicia neschimbată și neschimbătoare. Firește că poate fi acoperită de vârtejul mental încât să pară că a dispărut. Dar e doar acoperită de norii minții, de dispărut nu poate dispărea. Exact ca cerul.

Deși e extrem de simplă, această stare de veșnicie e greu să fie sesizată din cauza neîntreruptului trafic mental. E adevărat că prin efortul tău reușești la un moment dat să obții o stare de grație, de pace interioară. Dar ești păcălit de mintea meditativă care-ți spune: „Iată, asta e Grația!” Însă grația nu apare și nu dispăre, nu vine și pleacă. E o permanentitate absolută.

Așadar, o să-ți dau indiciul practic de recunoaștere a grației. În spatele tuturor gândurilor, senzațiilor, emoțiilor și a oricărei mișcări mentale, se află în permanență un spațiu gol. Un vid, un neant, un abis, o non-formă, o conștiință-martor. Cuvintele astea pot să confuzeze și să te orienteze spre un așa zis vid, sau conștiință-martor creat de minte, imaginat de ea. Aceasta se întâmplă de fapt mai tuturor căutătorilor spirituali. O să-ți dau însă indiciul practic, concret de recunoaștere a vidului ultim, a realității supreme. E o liniște absolută, infinită, semănând cu zumzetul firelor de înaltă tensiune, ca un roit de albine, sau ca tăcerea intensă din mijlocul unui codru des.

Caută să descoperi în profunzimile tale acest zumzet al eternității fără de formă și apoi focusează-te cât poți de mult doar pe el! E banal de simplu ce-ți spun și există mari șanse ca mintea să te tragă departe de aceste cuvinte. Tocmai aici se cerne grâul de neghină. Cei puțini au încredere în banalitatea asta și încearcă cu perseverență să vadă ce-i cu ea. Cei mai mulți însă vor reveni în ghearele minții, convinși că promisiunile ei, mult mai somptuoase și apetisante trebuie să conțină adevărul absolut.

*

– *Zumzetul acela îl aud și eu, de mulți ani, dar l-am recunoscut ca fiind dat de curgerea sângelui prin urechi, în apropierea nervului auditiv. Oricum, e ceva fenomenal, ca orice altă senzație legată de vreun simț. Dacă nu, atunci ce este?*

– Dacă e dat de curgerea sângelui prin urechi, trebuie să fie inconstant, trebuie să fluctueze, chiar să se stingă câteodată. Verifică mai atent ce e cu el! Fluctuează, e discontinuu, e schimbător și trecător? Cercetează însă cu atenție! Vezi dacă el dispare, sau conștientizarea ta față de el dispare! Atenția ta poate fi furată în altă parte, dar el trebuie să rămână continuu acolo. Nu te lăsa păcălit de minte! Acordă-i întregul tău interes și lămurește-te ce e cu acest zumzet! E doar un fenomen, cu o cauză, un început și un sfârșit? Sau e ceva dincolo de orice fenomen, ca un fel de fundal al tuturor fenomenelor trecătoare și schimbătoare? Apoi, lămurește-te dacă e auzit cu urechile, sau e vorba de un alt simț, o percepere dincolo de simțurile corporale! Dacă e doar un efect al auzului, nu e vorba de fundalul manifestării. Dar asta trebuie s-o constăți singur, prin propria ta investigație atentă, intensă și profundă.

*

Se spune că cei care nu au imaginație trebuie să se mulțumească cu realitatea. Viceversa e valabilă. Cei care nu au realitatea trebuie să se mulțumească cu imaginația.

– *Povestea Vieții Tale așteaptă să fie scrisă. Află cine e Povestitorul!*

– Cine poate fi povestitorul, dacă nu eul?

Cine tot povestește despre el însuși, despre identitatea sa, despre ce i s-a întâmplat, ce i se întâmplă și ce i se va întâmpla?

Cine e cel care adoră povestea „Viața mea” și personajul principal din ea, adică „eu”?

Povestea asta e scrisă zi de zi de același mult iubit „eu”.

Nu pe povestitor trebuie să-l afli, ci pe cel din spatele povestitorului cu care încă te identifiți.

Pe cel complet dezinteresat de orice poveste îi apare în față.

Pe cel complet neimplicat în vreo poveste.

Pe cel nefascinat de basme, neiluzionat de poveștile povestitorului.

Pe cel aflat dintotdeauna în poziția de martor neconștientizat dincolo de orice mișcare a lumii formelor.

Povestitorul trebuie demascat. De aflat, trebuie aflat cu claritate Martorul tuturor poveștilor.

*

Citeam relatarea cuiva, care susține că s-a vindecat de o problemă la ficat, prin vizualizarea însănătoșirii acestuia. Spune că și-a imaginat cum își ia în brațe ficatul, îl spală, îl curăță, îl îmbrățișează și vorbește frumos cu el, cum îi vorbești unui bebeluș, cu multă dragoste.

Nu zic că astfel de abordări optimiste nu sunt benefice, dar șansele de reușită sunt totuși scăzute, să recunoaștem! A-ți imagina ceva nu e garanție de manifestare întocmai în realitate. E un act pozitiv, o infuzie de optimism, dar nici pe departe o metodă de vindecare. Placebo e ceea ce funcționează și în acest caz, dar efectele nu sunt hotărâtoare.

Pentru cei sături de închipuiri mentale fără efect concludent, am altă sugestie, oarecum asemănătoare: Nu căuta să-ți imaginezi ficatul și să crezi imagini idilice cu el, nu apela la iluzie! Adevărul e întotdeauna mai bun decât închipuirea. Așadar, golește-ți mintea de gânduri și așteptări, și pune-ți atenția focusată intens pe zona ficatului! Uită tot ce ai în cap despre ficat, rolul lui, legătura cu alcoolul, cu anumite emoții reprimite, resentimente, furie, psihologie aplicată lui, etc.! Pătrunde cu privirea interioară zona respectivă, amplifică focusul și simte energia, așa cum este simțită! Nu te forța s-o simți într-un anume fel! Dacă nu simți nimic deosebit, e în regulă. Păstrează-ți atenția vie acolo, eventual pune-ți și mâinile pe zona ficatului! (Evident că nu e vorba doar de ficat, poate fi aplicată pe oricare parte a corpului.) Simte căldura palmelor cum infuzează interiorul! Nu lăsa

niciun gând să se alătore, să interpreteze sau să analizeze situația! Doar observă! Simte! Conștientizează! Dar simte, observă, conștientizează realul, ceea ce apare, ceea ce e de simțit, nu imagina și nu gândi nimic!

S-ar putea să apară o jenă, o durere chiar. Nu te retrage, continuă să observi! Jena va trece, altceva o poate înlocui. O altă jenă, sau poate un junghi. Sau poate un calm, o liniștire, o sedare, orice. Nu contează ce apare, important e să rămâi focusat pe zona respectivă! Fără așteptări, fără interpretări, fără concluzii. Păstrează-ți o respirație calmă și conștientizată și ea, în tot acest timp!

Te asigur că sesizarea realității e mult mai benefică decât imprimarea unei iluzii asupra realității. Poate fi chiar vindecătoare uneori. Dar nu renunța la medicația obișnuită și la sfatul medicului de specialitate! Sunt cazuri în care simpla ta atenție intens focusată să provoace ameliorări. Chiar și vindecări, dacă e vorba de o problemă destul de banală. Dar nu o considera deocamdată un panaceu universal!

În plus, această conștientizare a ce se întâmplă în corpul tău îți e benefică să remarci, la un moment dat, că tu nu ești corpul, ci martorul lui din spate, conștiința care-l conștientizează. Asta ar însemna cea mai mare vindecare posibilă, vindecarea de iluzia că ești corpul muritor.

*

- Adică eu mă cert cu mine? Eu vorbesc cu mine? Care este „eu” și care este „mine”?

- „Eu” și „mine” sunt același personaj trecător și schimbător, care e conștientizat din umbră de adevăratul TU, cel netrecător și neschimbător.

Problema e universală, e cvasi-unanimă. Toți oamenii numesc „eu” și „mine” un personaj care se naște și moare. Unul care le fură prim planul și cu care se confundă de la vreo 3 ani până la ultima suflare.

Ați observat cum copiii, în primii ani de viață nu încep cu personalul „eu” referindu-se la ei înșiși? Își spun numele, vorbesc despre ei la persoana a treia. Nu spun: „Eu am făcut la oliță”. Spun „Bobiță a făcut la oliță”. O bună bucată de vreme au o oarecare conștiință asupra lor, ca fiind diferiți de

persoana Bobiță. Curând însă, identitatea „eu” pune stăpânire pe ei și nu-i mai lasă până la moarte. La moartea corpului, căci adevăratul eu nu moare niciodată.

Martorul invizibil din fundal e prezent întotdeauna în spatele nașterii corpului tău, a numelui primit, a dezvoltării și apoi degradării lui, precum și a morții lui. Dar nu știm de acest martor. Ne complăcem în identificarea obișnuită cu corpul căruia îi zicem „eu”.

De-a lungul vremii, unuia mai norocos îi poate apărea întrebarea: „Și totuși cine sunt eu?” Sau îi pot apărea inițial întrebările de mai sus: „Eu vorbesc cu mine însumi? Cine e eu și mine? Care dintre aceștia sunt eu, cu adevărat?”

Și de aici se pornește cea mai importantă călătorie a unei ființe umane. O călătorie menită să te aducă la realitate. O călătorie în care n-ai de parcurs niciun milimetru în afară. Ai de parcurs însă o imensitate interioară. O imensitate constituită din gânduri, acumulări psihologice, tertipuri și constructe mentale și emoționale diverse. Acesta e marele și falsul „eu”.

Dacă parcurgi călătoria până la capăt, ajungi în situația să-l vezi cu claritate pe „eu”. Devii conștient de ceea ce ești cu adevărat, de martorul invizibil și intangibil din umbră.

Îți dai seama că toată viața „eu” și-a schimbat forma, părând o sumedenie de euri diferite. Constați că singurul adevărat era cel neconștientizat, care doar exista în fundal. Cumva inconștient, numeai cu același apelativ „eu” atât corpul copilului de 3 ani, cât și corpul adolescentului de mai târziu, al adultului ulterior și al bătrânului de astăzi. Chiar dacă aceste corpuri arătau diferit de la o etapă la alta a vieții, EU era constantă. Dar nu eul psihologic, schimbător de la o etapă la alta, ba chiar de la o circumstanță la alta. Ci acel EU nevăzut, neconștientizat, doar intuit poate cumva.

După călătoria interioară a recunoașterii de sine, vederea ți se limpezește. Adevăratul EU e dintotdeauna și pentru totdeauna aici, acum. Era înainte de nașterea corpului, în timpul când ți se spunea Bobiță, acum când ți se spune probabil nea Bobi, și va fi și după moartea corpului. La fel de imuabil, intangibil, imperturbabil, atemporal, omniprezent și lipsit de

formă. Condiția e să duci călătoria până la final, până la trezirea din acest vis numit cu emfază „Eu și viața Mea”.

*

– Osho spune că așa cum poți trata un oaspete neplăcut, tot așa poți face și cu gândurile. Dacă te doare capul, îți spui că ai o migrenă trecătoare și ea va pleca imediat, cum ar fi un fel de oaspete nepoftit.

– N-ai înțeles ce spune Osho. Dacă înlocuiești gândul „mă doare capul” cu altul: „nu mă doare capul”, ce crezi că rezolvi în afară de a te păcăli singur?! Dacă te doare capul, acela nu e un gând, e un semnal al corpului. Trebuie să ai grijă de acest semnal, nu să-l tratezi cu gândul „nu mă doare capul”. Osho spune altceva acolo. Spune că toate gândurile, și cele pozitive și cele negative, trebuie tratate la fel. Adică, trebuie văzute ca simple gânduri. Iar tu, trebuie să te vezi ca fiind martorul lor complet neimplicat, o prezență invizibilă, fără de formă, în spatele întregii minți. Gândurile sunt oaspeți în casa ta, iar tu ești gazda. Însă nu trebuie să te agăți de niciun gând, nici de cele plăcute, nici de cele neplăcute. Nu vorbește de a te trata cu gânduri pozitive.

Durerea de cap nu dispare dacă îi oferi gânduri și afirmații pozitive, ci făcând efortul de a o observa cât mai detașat, neimplicat, dezinteresat chiar. E o emoție care, dacă n-o alimentezi cu gânduri, trece rapid. Asta, dacă nu e cumva un strigăt de ajutor ignorat constant și transformat într-o necesitate de intervenție medicală.

*

– Așa cum oprirea respirației duce la o oprire a minții (în tradiția indiană), tot așa un guru poate opri activitatea mentală (pentru o perioadă de timp) a aspirantului. Actul respectiv e un act de grație pe care guru poate să-l ofere celui care îl cere și prin care îi arată (sau îl duce la) o stare elevată a minții, prin punerea energiilor într-o anumită ordine.

- Hai să decodificăm toate aceste afirmații, să le dezbrăcăm de mitologie! Niciun maestru nu te duce la o stare elevată prin puterile lui extrasenzoriale. La fel cum oprirea respirației nu duce la oprirea minții doar în mitologia indiană. E un fapt banal, pe care-l poți verifica tu singur. Oprește-ți respirația și rămâi perfect conștient! Vei observa că mintea se oprește și ea atunci când respirația se oprește. Nu e vorba de ceva mistic, din vreo tradiție anume. E un exercițiu simplu ca să vezi ce se află dintotdeauna în spatele minții. De asemenea, e tot o fabulație că un guru poate opri pentru un timp activitatea mentală a cuiva. Un guru poate doar determina pe cineva să-și oprească mintea ca să ia contact cu realitatea non-mentală. Toate astea sunt practici simple, pe care și eu le recomand, menite să te facă conștient de transcendență. Nu e nimic mistic, religios, ezoteric sau fantastic în ele.

*

Corpurile eterice - visul frumos al minții!

Cică ar exista 7 corpuri sacre ale ființei: fizic, astral, mental, causal, budic, atmic și monadic. La fiecare există o pleiadă de explicații ezoterice, metafizice, de-ți stă mintea-n loc. Dacă mintea ar sta în loc mai mult, ai putea vedea dincolo de ea un alt corp. Ultimul corp, corpul fără de formă: starea de trezie. Ai vedea foarte simplu că toate corpurile în afară de cel fizic sunt niște iluzii. Sunt invenții ale minții, care pot fi numite corpul interior. Ea imaginează, creează, adică visează corpuri diverse. Toate sunt de fapt visul ei, visul minții umane.

Când te trezești din vis, toate iluziile dispar. Adevărul rămâne gol-goluț, liber de orice corp, chiar și de cel fizic.

Până la trezirea din visul spiritual al minții, desenele ei animate vor continua să fascineze mentalul copilăresc al omului.

*

De multe ori folosesc pentru a defini ființa umană sintagma „corp-minte”. Aș vrea s-o explic mai mult, fiindcă văd că generează confuzie, mulți considerând că mintea e ceva separat de corp.

Din punctul meu de vedere, omul are numai un corp. Mintea e doar o funcție a corpului, un organ cum sunt mâinile și picioarele, de exemplu. Mintea fără un corp nu există, deși se insistă pe ideea asta venită din spiritualitatea de mâna a doua. Partea exterioară a corpului e cea văzută, palpabilă, materială. Îi spunem simplu: corp. Partea interioară a corpului, cea nevăzută, imaterială, psihică, eterică, este mintea.

Faptul că omul are mintea mult mai dezvoltată decât animalele, a născut credința că mirifica sa minte e ceva de domeniul unei realități separate. Niciun animal nu se cunoaște pe sine, nu știe ce e aia „eu”, nu face corelații logice, relaționale și psihologice, nu imaginează, nu proiectează și nu-și structurează gândirea precum o face omul. Mintea animală face toate acestea la un nivel primar, instinctiv, inconștient.

Omul și-a dezvoltat atât de mult gândirea, încât s-a depărtat considerabil de regnul animal. A reușit să cunoască lumea înconjurătoare și s-o cucerească. Își cunoaște acum corpul fizic și din interior. A reușit chiar să se cunoască pe sine, în sens psihologic, până aproape de realitatea lui ultimă.

Cei mai spiritualizați dintre oameni consideră că ființa umană e compusă din mai multe corpuri. Există termeni precum corpul causal, mental, emoțional, spiritual, budic, atmic etc.

De aici începe buba. Mintea umană s-a dezvoltat atât de mult încât a căzut pradă propriilor imaginații, presupuneri, ipoteze de lucru. De fapt, ca să fiu mai exact, omul a căzut pradă minții sale. Când minții i se termină domeniul de capabilitate, ea inventează, imaginează, creează irealități pe care, în megalomania ei, le consideră realitate. Câtă vreme mintea poate demonstra descoperirile, totul e în regulă. Știința, tehnologia, medicina etc. sunt descoperiri indubitabile și utile. Dar când începi să declari ceva ca adevăr dar nu-l poți dovedi, ar trebui să se activeze îndoiala. Spiritualitatea de mâna a doua e un domeniu ce ar trebui să stârnească și îndoială firească, pe lângă legitimul interes. Corpurile acelea, causal, budic, atmic etc. sunt

invenții ale minții. Dacă ar fi doar metafore ar fi în regulă. Dar se susține existența lor concretă, fără puțința de a face demonstrabil acest lucru.

Din perspectiva mea, care presupune privirea detașată din spatele minții, aceste corpuri sunt aspecte ale minții. Minte e infinită, diversă și atotcuprinzătoare. Un amestec de senzații, sentimente, amintiri, proiecții, temeri, dorințe, idei, filozofie, psihologie, bla-bla-bla de toate felurile. În sinteză, toate acestea sunt gânduri și emoții. Nimic altceva. Ele formează ceea ce numim minte.

Dar toate acestea nu pot apărea decât în prezența unui corp. Nu există corp fără creier, adică fără minte. Cum nu există minte fără un corp de care să fie atașată, corelată, dependentă. Minte slujește corpul, ceea ce numim „eu”. O minte plutind în eter, fără existența unui corp e doar în povești, e pură fantezie, imaginație, SF.

Așadar, când mă refer la om prin sintagma corp-minte, mă refer la caracterul trecător, la identitatea temporară, la eul psihosomatic. Cel mai corect ar fi să-l numesc doar corp, ținând cont că minte e doar un organ al corpului. Chiar dacă principalul organ. O să spuneți că nici ceea ce spun eu nu poate fi dovedit obiectiv, fiind doar experiența mea subiectivă. Care poate fi eronată, de asemenea. Însă eu nu cer să mă credeți pe cuvânt, decât cel mult cât să vă apucați de treabă, de experimentat interiorul cel mai profund. Dacă ajungeți în punctul când totul se dizolvă, când corpul, minte, eul, lumea, universul, formele, mișcarea și schimbarea dispar de pe ecranul mental, ceea ce vă tot spun rămâne evident ca lumina zilei. Demonstrația devine adevăr relevat prin el însuși. Ceea ce pare teorie complicată acum, se va dovedi a fi efectiv simplitatea maximă a existenței, banal de miraculoasa senzație de a fi.

În concluzie, omul e un corp dotat cu inteligență (cu minte adică), dar asta e doar identitatea lui temporară, planul manifestării. Dincolo de acest plan e o infinitate vidă, atemporală, omniprezentă, plină de viață, de energie pură, un câmp de potențialitate nelimitată, etern fără de formă, nenăscut, necreat și nepieritor.

(Răspuns cuiva care insistă cu credința în viața după moarte, în relatări miraculoase de dincolo, în diferențierea categorică dintre creier și minte, în existența unei conștiințe primare și alta secundară și alte basme spirituale)

- Mentea e partea interioară, iar creierul partea exterioară. Partea nevăzută, psihică, și partea văzută, anatomică. Mentea și creierul sunt același lucru, privit din perspective diferite. Nu doar gândurile sunt emanații ale minții, ci și emoțiile. Fără creier, n-ar exista nici gânduri și nici emoții. De fapt, n-ar exista nici corpul, ca atare. Gândurile și emoțiile sunt corelate cu activitatea generală a mecanismului psihosomatic.

Religiile care spun că după moarte încă trăim la nivel de gânduri, sunt religii bazate pe închipuiri mentale, pe iluzii. De asemenea, nu se poate pune bază pe relatările celor reveniți din moarte clinică, fiindcă ei au avut parte de o iluzie a minții lor în pragul suprem, al dispariției. Impresiile unei minți aflate la acest prag sunt mai puternic amprentate decât impresiile generale, banale. Par mult mai autentice și mai reale. Dar sunt bazate pe o stare de inconștiență. Sunt total subiective. Călătoriile în timp, în dimensiuni astrale, extracorporalizările și altele de genul ăsta sunt invenții mentale. Inclusiv death experience. Ce diferență e între ce-ți spune unul că a trăit în pragul morții, adică în inconștiență, față de ce ți-aș spune eu că am visat azi-noapte?

Apoi, nu există conștiință principală și secundară, există doar conștiința, o unicitate absolută. Și nu e localizată în glanda pineală sau oriunde altundeva în corp. E total în afara corpului. Această conștiință e o simplitate de nedescris, un fel de fundal nemișcat și neschimbător în care apar și dispar toate cele trecătoare. Inclusiv corpul-minte numit „eu”, inclusiv lumea, universul, evoluția, nașterea și moartea și absolut toate celelalte.

E ca un fel de vis. Autentica evoluție spirituală înseamnă trezirea din visul minții la realitatea total lipsită de formă din spatele ei.

*

Fenomenul morții e o realitate pentru persoană, ca și nevoia de control, ca siguranță. Pentru cel din spatele persoanei însă, toate acestea sunt clăbuci de săpun. Nu înseamnă că persoana va trăi complet fără aceste frici. Corpul și mintea au integrate mecanisme instinctive de supraviețuire care le influențează reacțiile, chiar dacă există conștiința naturii reale, transcendentele corpului muritor.

*

- *Care e legătura dintre Sine și Iubire?*

- Recunoașterea sinelui și trăirea conștientă de sine e însăși iubirea. Nu există demarcație între sine și iubire. Desigur, vorbind despre cel mai înalt nivel, nu de iubirea omenească, adică sentimentul unei forme limitate, separate, inconștiente de sinele real, fără de formă.

Așadar, adevărata iubire înseamnă iubirea de sine, oricât de „egoist” ar suna în urechile unei ființe umane obișnuite. Căci, a te recunoaște pe tine însuși la cel mai înalt nivel, implică a te iubi pe tine însuși la acest nivel. Nu ai cum să nu te iubești pe tine însuși. Chiar și la nivelul uman, limitat, aceasta e o senzație și o afirmație verosimilă. Numai că omul obișnuit cunoaște doar această senzație. Iubirea lui de sine înseamnă a face totul pentru forma „eu” cu care se confundă, chiar dacă trece peste cadavrele celorlalți, câteodată.

Dar pentru cel care-și cunoaște realitatea fundamentală, iubirea de sine înseamnă totodată iubirea pe de-a întregul, recunoașterea că esența lui nu e deloc diferită de esența tuturor lucrurilor, ființelor și manifestărilor acestei lumi. Un astfel de om nu iubește toate formele de viață, cum ai putea crede. El iubește esența tuturor formelor de viață, conștient că această esență e chiar el însuși.

Așadar, dacă auzi pe careva că se dă mare trezit și că el iubește totul, toți oamenii și toate formele de pe acest pământ, fugi de lângă el! E doar un fariseu, unul care știe că vorbele astea sunt capabile să înmoaie inima oricui și profită de asta.

O ființă conștientă de sine nu-și etalează iubirea față de oricine și orice, ci face efortul să arate tuturor care-l ascultă că iubirea adevărată înseamnă

un singur lucru: recunoașterea a ceea ce ești dincolo de mecanismul trecător corp-minte. Din această recunoaștere interioară radiază în exterior iubirea, sinele, conștiința, eternul, imuabilul etc. Că se vede sau nu se vede, depinde de capacitatea celui care e în stare să vadă sau să simtă la acel moment.

*

Să ieși dintr-un mediu, poate fi remediu.

Să ieși din mediul care produce boala, înseamnă însănătoșire.

Să ieși din fluxul generator de suferință, înseamnă vindecare.

Să ieși dintr-un vis înseamnă trezire.

Să ieși din minte înseamnă iluminare!

Iluminează-te, pune lumina conștiinței pe tine însuși, recunoaște-ți adevărata natură și te vei vindeca pentru totdeauna de tot ceea ce se poate îmbolnăvi!

*

Stai nemișcat și află astfel ce ești!

Când realizezi pentru prima oară ce banal de simplu e ceea ce cauți, te cuprinde un hohot de râs. Câtă agitație, câtă spiritualitate, câtă cunoaștere, cât efort, câtă teorie, câtă practică! Și totul se dovedește în final a fi de o simplitate inimaginabilă!

*

– Cum ai îndruma pașii într-o meditație, ca să fie făcută corect pentru a-l descoperi pe adevărul tu? Adică, să nu cad în capcana să cred că acela sunt, ce și cum să fac corect.

– Adevărata meditație e a sta fără gânduri, perfect treaz, viu, alert și vigilent, conștient de acel spațiu vid de dincolo de minte. Conștient numai

de asta, retrăgându-ți complet atenția de la orice tentativă de sustragere din partea minții. Minte care o să-ți întindă nenumărate și continue capcane, care-ți va furniza gânduri, amintiri, supoziții, interpretări, asocieri de idei, plus emoții și senzații diverse. Tu trebuie să le ignori cu desăvârșire.

Focusează-te exclusiv pe acel vid din spatele minții, acea tăcere de fundal, ca un țiuit intim, ca zumzetul firelor de înaltă tensiune, ca profunzimea liniștii din mijlocul unui codru des!

Observă că această tăcere țiuindă n-are început și sfârșit, nu depinde de surse interioare sau exterioare, e acauzală, nenăscută și nepieritoare! Stai cât mai mult una cu ea și dă-ți seama că asta ești tu în esență, dincolo de trecătorul și fluctuantul „eu” corp-minte!

Odată ce realizezi că asta ești tu la cel mai înalt nivel, încetează să mai dai crezare minții care se va replia reamintindu-ți că ești eul corp-minte! Ea tot va insista și te va atrage de mii de ori înapoi, la vechea paradigmă. Sarcina ta e să-ți amintești mereu și mereu ce ești în esență, acea spațiozitate zumzândă din fundal. Revino de mii de ori la aceasta! Imediat ce-ți amintești! Nu doar în timpul meditației, ci oricând apare reamintirea de sine. Cu cât o faci mai des, mai insistent și mai intens, cu atât mintea o să-și piardă din puterea de seducție asupra ta. Cu atât realitatea a ceea ce ești prinde viață, intensitate, putere. Revine în prim plan. Iar mintea va deveni treptat ceea ce e merit să fie: un minunat instrument de testat viața în forma umană.

*

„Fă ceea ce natura ta vrea! Fă ceea ce prin calitățile tale proprii tânjești să faci! Nu asculta textele sfinte, ascultă-ți inima! Este singurul text sfânt pe care îl recomand. Da, ascultă cu mare atenție, conștient, și nu vei greși niciodată! Ascultându-ți inima vei începe să mergi spre direcția corectă, fără ca măcar să te gândești la ceea ce e bine și ceea ce e rău!”

Acesta este un text de-al lui Osho, care pare să nu fie bine înțeles. Aș vrea să-i dau o explicație mai pragmatică, pentru o abordare practică și concretă a acestor cuvinte esențiale.

Sintagma „A-ți asculta inima” are o altă conotație decât cea percepută de majoritatea cititorilor săi. El vorbește aproape la propriu acolo. Numai că „inima” în accepțiunea lui Osho e miezul cel mai intim al ființei, profunzimea maximă, vidul din spatele corpului și minții, din spatele întregii manifestări. Acest vid e practic un țiuit intens, o liniște vuind de intensitate, aflată în permanență chiar în spatele minții, dincolo de toate gândurile și mișcărilor ei. Dacă descoperi acest vid perpetuu și te stabilizezi ferm în el, îți vei da seama că acesta ești tu, la cel mai înalt nivel. Corpul îți va muri la un moment dat, dar această realitate fără de formă va rămâne la fel de vie și prezentă întotdeauna. E un miracol banal de simplu și natural. Vei constata că te poți retrage la acest nivel oricând dorești. Sau oricând îți amintești. Și vei observa că odată conectat aici, la realitatea ultimă, fiind una cu acest zumzet al eternității, vei face ceea ce trebuie făcut în orice situație punctuală, faptică.

Asta vrea Osho să spună prin aceste cuvinte: „Ascultă cu mare atenție, conștient, și nu vei greși niciodată! Ascultându-ți inima vei începe să mergi spre direcția corectă, fără ca măcar să te gândești la ceea ce e bine și ceea ce e rău.”

Înlocuți așadar „Ascultați-vă inima!” cu „Ascultați acest zumzet infinit, fiți una cu el, adânciți-vă intens și profund în el!”

Cred că e o abordare cu mai mari șanse la realizarea efectivă a Realității ultime, numită aici „Inima” de către Osho. Și de asemenea, la modul de raportare la ea în planul manifestării, în ceea ce numim viața de zi cu zi.

*

– *Unde este începutul a ceea ce ești TU?*

– Nu există început și nici sfârșit pentru ceea ce ești tu. Dar începutul ar fi să-ți dai seama de asta. Și trebuie să începi prin a privi adânc în tine însuși. Dincolo de tine, de eul cu care te confunzi ești tu, cel fără de formă, fără început și fără sfârșit, fără limite, greutate și dimensiuni. Fără nume, istoric, vârstă, calități și atribute. Tu fără tine. Asta e cea mai mare realizare posibilă unei ființe umane.

*

Circulă unele texte spirituale care pretind că moartea nu există, că vârsta nu e conținută în ADN-ul nostru, că îmbătrânirea este un program de control al minții, că oamenii nu mor de bătrânețe sau de boală, ci de la conflictele lor emoționale, din gândirea negativă și starea predominantă de vibrație joasă. Cică programul de îmbătrânire este creat în întregime de noi în capul nostru, plus altele asemenea.

Adevărul e că orice corp îmbătrânește și moare. Nu există excepție de la regulă. Dacă ar fi așa cum se spune în acele texte „secrete”, ar exista ființe care pot trăi sute de ani, ca țestoasele. Sau, ar fi de-a dreptul nemuritoare. Dar asta e doar în povești.

Natura corpului e trecătoare. Fiecare corp experimentează nașterea, ascensiunea, degradarea și moartea. Fără excepție.

Există însă ceva total nemuritor și acel ceva poate fi descoperit doar de ființa umană. În spatele corpului există o conștiință-martor complet neimplicată în manifestare, nenăscută și nemuritoare. Aceasta poate fi conștientizată de orice ființă umană, dacă ajunge să fie atrasă de acest proces introspectiv. E adevărat că puține ființe ajung la această realizare de sine, dar e perfect posibil să i se întâmple oricui.

Cel mai probabil, textele spirituale „secrete” la care mă refer sunt o neînțelegere a unui astfel de mesaj despre starea nemuritoare a ființei. Minte nu poate pricepe această stare etern prezentă dincolo de ea. Dar poate răstălmăci și inventa povești din neînțelegerea ei asupra adevărului. Căci adevărul ultim se află dincolo de minte, iar mintea nu face decât să-l acopere.

*

– Poți să-mi explici cum se face ce spune Ramana Maharshi în citatul de mai jos: „Nu spun că trebuie să-ți respingi gândurile. Dacă te agăți de sine, de gândul

„eu” și interesul tău e pe un singur gând (eu), celelalte gânduri vor fi respinse și tu automat vei dispărea.”

- Nu trebuie să-ți respingi gândurile mentale. Ar fi un efort al minții să se respingă pe sine însăși. Trebuie să mergi la rădăcina gândului „eu”. Să-ți pui întrebarea cine sunt eu, neluând în considerare niciun gând. Trebuie să lași toate răspunsurile minții nebagate-n seamă. Când și ultimul gând nu va mai fi interesant pentru tine, ceea ce va rămâne e o liniște infinită, vie, vibrantă, ca un țiuit intens, fără cauză, fără început și fără sfârșit. Concentrându-te doar pe acest țiuit de liniște profundă, vei constata că asta ești tu, în esență. Ești EU cel real, fără de formă, dincolo de forma trecătoare căruia îi spui „eu”. Vei constata că în prezența lui EU cel real, celelalte gânduri dispar. Când atenția îți e furată de „eu” cel fals, gândurile și lumea lor revin. Nu e nevoie de un efort de a respinge gândurile, ci de un efort de a te descoperi fiind întotdeauna dincolo de gânduri, în spatele lor. Odată ce descoperi și te stabilizezi în acest sine transcendental, nondual, impersonal, fără de formă, etern prezent,- gândurile vor veni și vor pleca, fără să te mai păcălească cu iluzia lor. Vei ști cu certitudine că ele apar în tine, fără să lase nicio urmă. Tu ești martorul lor total neimplicat, neîngrijorat și neinteresat, chiar dacă „eu” cel fals va continua să-și joace rolul temporar în lumea formelor.

*

Înălțarea Domnului sau a lui Kundalini sunt expresii metaforice pentru ridicarea conștiinței din minte.

- Azi este ziua Înălțării Domnului. Ce poți să-mi spui despre această sărbătoare?

- Înălțarea Domnului e o metaforă, n-are nimic de-a face cu ce cred oamenii despre ea. Semnificația acestor cuvinte e complet diferită, e de o simplitate copleșitoare. Înseamnă înălțarea în conștiință, descoperirea acelei conștiințe-martor din spatele minții, înălțarea din minte, conștientizarea ei ca fiind diferită de tine, de esența ta originară. Nu doar

religia a înțeles greșit acest mesaj simplu, ci și spiritualitatea. Acolo se vorbește de înălțare energetică, de ridicare vibrațională, de frecvențe înalte și de accesarea lor. În fapt, e vorba de aceeași neînțelegere a adevărului extrem de simplu. Atât interpretarea bisericii, cât și a spiritualiștilor de duzină se bazează pe închipuiri mentale transformate în basme de adormit copiii mari. Din păcate....

*

- Ce șarpe ar fi putut fi în Rai, șarpe care s-o ademenească pe Eva să mănânce din Pomul Cunoașterii? Știm că animalele nu se pot mântui și nu pot ajunge în Rai. Și cu toate astea povestea ne spune că un șarpe a fost în Rai. Există un singur șarpe care ar fi putut exista în Rai: șarpele Kundalini. El există în noi și este asociat cu energia sexuală, iar Adam și Eva fiind oameni îl aveau, așa cum îl avem toți. Trezirea și ridicarea șarpelui Kundalini îți oferă Cunoaștere, după cum se spune în hinduism și yoga. Ce ziceți de perspectiva asta?

- Șarpele ăla e mintea. E o metaforă menită să indice spre realitatea etern neschimbătoare de dincolo de minte(raiul). Formele de viață umane (Adam și Eva, simbolizând complementariile manifestării) mușcă din pomul cunoașterii, adică sunt ademenite să se identifice cu mintea, uitând de esența lor originară.

Iar kundalini este tot o asemenea metaforă, dar de origine orientală, simbolizând același aspect al transcenderii minții. Ridicarea lui kundalini semnifică ridicarea conștiinței umane deasupra minții, recunoașterea sinelui profund, transcendental. Precum este în creștinism ridicarea din morți, sau învierea.

Alipirea lui kundalini de energia sexuală este o neînțelegere a acestui proces, fiind vorba de ridicarea de la nivelul primar, sexual, animalic, până la nivelul maxim al unei conștiințe treze.

*

- *Ce crezi că suntem toți? Cum ai descrie pe înțelesul tuturor ce și cine suntem, de fapt? Cum ai înțeles tu, dacă ai descrie?*

- Iată o comparație mai accesibilă! Noi conducem o mașină (corpul) și ne confundăm cu ea. Unii ar zice că suntem șoferul mașinii (mintea). De fapt, nu suntem nici una nici alta. Suntem cel care veghează traficul. Un simplu observator din afară, neimplicat, neimpresionat și neîngrijorat. Numai că observăm traficul (lumea) cu ajutorul unui dispozitiv amplasat pe mașină. Astfel că observăm mai mult mașina pe care e amplasat dispozitivul (propriul corp), inclusiv șoferul (propria minte). Impresiile pe care le primim sunt mai apropiate de mașina cu care ne identificăm. Așadar, datorită apropierii observatorului de un corp-minte, de un personaj din trafic, ne confundăm cu respectivul personaj, cu „eu”.

Cercetând mai îndeaproape mașina personală, sesizăm la un moment dat „dispozitivul de observare”. Care nu este un obiect, nu aparține de lumea formelor, nici fizice nici mentale. E o simplă prezență nevăzută, necunoscută, impersonală, fără de formă, atemporală, nemanifestată, eternă și infinită. Aceasta suntem noi, o simplitate de neimaginat și de negândit. Dar continuăm din reflex să ne confundăm cu mașina pe care o conducem pe șoseaua nesfârșită a iluziei.

Suntem ca un personaj de film care, în vâltoarea mișcării, a uitat că este doar ecranul gol, fundalul pe care se desfășoară filmul, iluzia.

*

- *Care e faza cu treptele conștiinței, aud că suntem pe frecvențe, trepte și trebuie să urci nivele de vibrații ca să ajungi la conștiință?*

- Astea sunt bazaconii spirituale de grădiniță. Trezirea în conștiință, sau iluminarea cum i se mai zice, e oarecum ca trezirea dintr-un vis.

Mintea e visul în care suntem captivi. Trezirea din minte presupune constatarea că suntem dincolo de minte, un fel de conștiință-martor complet neimplicată în manifestare.

Cum te trezești dintr-un vis? Există nivele, sau frecvențe, sau vibrații ale trezirii? Trebuie să urci niște trepte? Sau trebuie doar să deschizi bine ochii către realitate?!

La trezirea obișnuită din somn, deschizi ochii înspre exterior. La trezirea din minte deschizi bine ochii înspre interior. Renunți la a-i mai da gram de atenție minții, visului. Când mintea încetează astfel să mai aibă putere asupra ta, când îți retragi complet interesul de la ea, deja ești pe tărâmul treziei, al realității etern nemișcate, nemanifestate.

Așadar, singurul lucru pe care-l ai de făcut e să-ți retragi toată atenția de la lume, de la mișcare, schimbare, efemeritate, jocul formelor. Să sesizezi și să rămâi una cu ceea ce nu se schimbă și nu dispăre niciodată.

Firește că se poate vorbi de un anumit nivel de înțelegere a acestui proces, extrem de simplu în esență. E nevoie de muncă, de practică, de meditație, de introspecție, de cercetare a profunzimilor interioare. Nu poți trece atât de ușor de la lumea pe care o numești fără crâncnire „realitate”, la vidul infinit din spatele lumii. Deși, repet, e vorba de cea mai banală autopercepție, naturațea ființei, simplitatea extraordinară de a fi.

Așadar, dacă e să vorbim de trepte sau nivele, acestea se referă la capacitatea minții de a se autoabandona, de a se reduce la zero, de a trece de la complex la simplitatea absolută. Iar vorbind de vibrații, unica vibrație care merită să fie luată în considerație e cea a fundalului din spatele minții, un zumzet de tăcere infinită, necreat, necauzal, neschimbător, nenăscut și nepieritor. Toate celelalte vibrații sunt cauzate, au un început și un sfârșit și sunt modificabile în timp și spațiu. Aparțin deci de lumea manifestării, de percepția simțurilor și a minții. Aparțin iluziei, deci.

În concluzie, nu te lua după spiritualitatea de mână a doua, dacă vrei realizarea efectivă de sine! Dacă încă ești la grădiniță, mai poți încerca fel de fel de teorii, practici, metode, meditații, mantre, yantră și alte jocuri copilărești. Până te vei plictisi și vei trece la nivelul următor. Iată deci cam despre ce „nivel” ar fi vorba!

- E normală în primele timpuri „după trezire” tendința de a vedea diferența între cum se simt experiențele din tăcere și cum se simțeau trăite din minte? (Adică să fie focusul pus pe această diferență?)

- E normal, dar e bine ca focusul să fie luat complet de pe minte și pus în întregime pe spațiul gol din fundal. Analizele și constatările de cum se vedeau lucrurile din minte și cum se văd de dincolo de minte, sunt tot preocupări ale minții. Non-mintea, sau sinele real, sau conștiința-martor, nu e interesată de analize metafizice. Desigur că te poți juca cu ele, poți să te convingi de aceste diferențe de percepție, dar nu trebuie să-ți faci din asta preocuparea principală. Fiind cât mai mult și mai intens una cu sinele etern tăcut, concluziile față de experiențe vin de la sine, fără preocuparea ta intenționată. Dar la stadiul actual, e în regulă. Încearcă totuși să te focusezi exclusiv pe tăcerea zumzăindă din fundal!

- Exact, după fiecare constatare de diferență, ceva în mine spune: „Hop, că martorul nu e deloc impresionat, nici implicat!” Și mi-am dat seama că la început focusul îmi era mult axat pe diferențe (deși știi că e doar preocuparea minții/personajului). Ceva îmi tot amintește de fundal, de martorul total indiferent și neimplicat.

- Fă singurul și esențialul efort de a ignora până și percepția diferențelor de experiență! Vei vedea că nu se pierde savoarea acestei percepții, ci se va intensifica chiar. Fără să faci vreun efort în acest sens. Doar prin focusarea până la identificare cu realitatea ultimă din fundal, unica existență eternă fără de formă, nenăscută, necreată și nepieritoare.

*

Se vorbește de necesitatea de a simți realitatea ultimă, mai degrabă decât a gândi despre aceasta. Așa este. A simți realitatea și a gândi despre ea sunt total antagonice. Dar chiar și „a simți realitatea” e incorect spus. Căci n-o poți simți, asta ar presupune doi, tu și realitatea pe care o simți.

Ori, nu mai există dualitate când e vorba de realitatea ultimă. Așadar, corect spus e că realitatea o ești, nu o simți.

Inițial, pare cineva care e conștient de realitate. Dar e încă la stadiul de experimentare dinainte de recunoașterea finală.

Când realizezi că tu ești realitatea fără de formă care se conștientizează pe sine, abia atunci e vorba de auto-recunoaștere deplină, auto-iluminare.

Tu devii conștient de tine însuși la cel mai înalt nivel. Tu ești realitatea ultimă, atemporală, infinită, nemanifestată, dar perfect conștientă de sine.

*

Singurul personaj real din Biblie ești tu. E o trecere de la tine, irealul - la Tine, Cel Adevărat.

- *Dacă persoana nu există, la cine se referă Biblia?*

- Se referă la persoană și la sinele impersonal din spatele persoanei. Acesta din urmă e denumit Dumnezeu, Tatăl, Christos, Împărăția Cerurilor etc. Iar toate celelalte aparent personaje, sunt personificări de gânduri, emoții, stări, trăiri, adică... persoana.

Biblia e un manual de psihologie avansată, mai bine zis de transcendere a psihologiei. Nu există decât un singur personaj acolo: Tu Însuși.

Desigur, vorbesc de Biblia adevărată, mai exact de acele versete care chiar au ieșit din gura unui Christos autentic, fie că e vorba de Iisus sau de vreunul din discipolii lui. Pasajele autentice, luate laolaltă, compun probabil cel mult o broșură, restul cărții fiind adăugiri ale oamenilor Bisericii sau altora care n-au înțeles adevăratul mesaj christic. Dacă ar fi trecută printr-o sită și eliberată de zgura adăugirilor habarniste, micuța Biblie care ar rămâne ar fi un minunat și util instrument de recunoaștere interioară, de trezire la adevărul non-mental, divin, transcendental.

*

Am fost întrebat deunăzi ce părere am despre „A doua venire a lui Iisus” și ce ar însemna aceasta.

Nefiind un fervent cunoscător al conținutului Bibliei, dar cunoscându-i esența, am răspuns că din punctul meu de vedere există o singură interpretare. Prima venire a lui Iisus ar însemna prima străfulgerare a adevărului de dincolo de minte. Iar a doua venire, semnifică re-descoperirea realității non-mentale, re-venirea din nou la sine, la recunoașterea interioară, la ființa cea mai profundă din spatele corpului și minții.

Gândindu-mă mai bine, cred că nici nu există aceste sintagme în Biblie, nici prima nici a doua venire a lui Iisus. Cred mai degrabă că ele aparțin unor religii protestante sau neoprotestante, care nici ele n-au înțeles adevărata lucrare spirituală propovăduită de Iisus.

Supușii bisericilor creștine cred în marea lor majoritate într-un eveniment istoric petrecut acum 2000 de ani. Ei zic că Iisus a venit pe pământ să le ierte păcatele și că va veni din nou ca să-și ducă sarcina la bun sfârșit.

Până și un copil trecut de nivelul desenelor animate își pune întrebări în legătură cu această idee. Dar creștinii totuși n-o fac. Atât de adâncă e hipnoza religioasă în rândul omenirii. În mileniul celor mai performante descoperiri tehnico-științifice, lumea încă mai așteaptă un personaj în carne și oase să coboare de undeva din cer și să le rezolve problemele globale.

Un procent infim realizează că Biblia ar putea conține metafore și alte figuri de stil care să indice un alt fel de realitate. Una simplă, interioară, psihologică, cu indicație precisă către fiecare ființă umană.

Nu-l mai așteptați fraților pe Iisus, căci mortul de la groapă nu se mai întoarce! Descoperiți Christosul în voi înșivă, în tăcerea minții, în golul de dincolo de ea! Asta a indicat Iisus prin tot ce a spus acum 2000 de ani, chiar dacă a fost nevoit să apeleze la tot felul de imagini stilistice ca să se facă înțeles.

Faceți loc primei veniri a lui Iisus! Adică, permiteți conștiinței transcendente să vă străfulgere, să vă ofere primul flash! Cercetați-vă interioritatea cea mai profundă, recunoașteți „împărăția cerurilor” în voi înșivă! Apoi, stabiliți-vă ferm în ea, adică permiteți a doua, a treia și a mia

venire a lui Iisus! Re-veniți mereu și mereu la această realitate nemuritoare, până opoziția minții și a lumii ei trecătoare nu mai constituie o problemă!

*

– Iată două citate, unul din Biblie (Isaia 6:9-10) și altul din Coran (Surat Al-Baqarah 2:7):

1. „Du-te și spune acestui popor: Într-adevăr, veți auzi, dar nu veți înțelege; în adevăr, veți vedea, dar nu veți pricepe. Împietrește inima acestui popor, astupă-i urechile și închide-i ochii, ca să nu vadă cu ochii lor, să nu audă cu urechile lor, să nu înțeleagă cu inima lor și să se întoarcă la Mine, ca să fie vindecați!”

2. „Allah le-a pecetluit inimile și urechile, iar peste ochii lor este un văl. Și pentru ei va fi un mare chin.”

Ele par cumva similare. Care e semnificația lor, dacă e una comună?

– Aceste citate sunt metafore. A pecetlui inimile și urechile, sau a pune peste ochi un văl, reprezintă sfatul esențial pentru descoperirea adevărului interior, cel de dincolo de minte și de simțuri. Înseamnă a închide complet ușa tuturor simțurilor, precum și a tuturor gândurilor și a sesiza fundalul vid din spatele corpului și minții. Astfel se produce vindecarea de care vorbea Iisus, vindecarea de iluzia de a fi un corp trecător, muritor.

Acest act de recunoaștere interioară este în primă fază un chin, cum se spune în citatul din Coran. Poporul, adică omul obișnuit, întâmpină greutatea în a se desprinde de simțământul corpului și a deveni conștient de realitatea etern netrecătoare din fundal.

Și totuși, asta e singura modalitate practică de a intra în contact direct cu profunzimea interioară. A-ți retrage întreaga atenție de la simțurile corporale, de la văz și auz, precum și de la orice mișcare a gândirii, e soluția perceperii adevărului ascuns, conștiința-martor din spatele corpului și minții, din spatele personajului psihosomatic „eu”.

*

- Putem avea intuiția Realității de dincolo de minte. Dar să ajungem conștienți și să ne stabilim definitiv în ea se poate face doar gradat. Natura nu permite o transcendere bruscă din multe motive de siguranță pentru noi. Singurul caz când s-a întâmplat a fost pentru că acel om oricum își pierdea corpul fizic atunci. E vorba de criminalul de pe cruce care a fost eliberat prin Grația Divină, pentru că a crezut în Iisus. Până și Iisus a avut nevoie de 33 de ani.

- Natura îți permite o trezire bruscă din somn în fiecare dimineață. Și nu-ți pierzi corpul fizic din cauza asta. De ce crezi că trezirea din visul minții e catastrofală? E cel mai natural act de recunoaștere a purei ființări, a simplității din spatele minții. Dar evident că mintea e cea care își închipuie cai verzi pe pereți despre această trezire la realitate. Iisus a avut nevoie de 33 de ani de identificare cu trupul și probabil câteva secunde de realizare a adevărului. Sunt de acord că stabilirea fermă în adevărul abia recunoscut poate dura ceva vreme. Dar recunoașterea efectivă e aproape instantanee.

Iar tâlharul de pe cruce e probabil o metaforă, ca multe altele. Te-ai gândit că însăși răstignirea lui Iisus a fost poate doar o metaforă? Și că, de fapt, răstignirea înseamnă baterea în cuie, fixarea, stabilirea fermă a Christosului, a adevărului în el însuși?

*

Multe din practicile yoga derivă dintr-o neînțelegere a adevărului fundamental. Cei ce au devenit conștienți de acesta, de realul din spatele lumii, a manifestării, a minții în ultimă instanță, au căutat să-l exprime în diverse feluri, folosindu-se inclusiv de figuri de stil precum alegorii, personificări, metafore sau parabole. Puțini au reușit să înțeleagă adevăratul mesaj din spatele acelor figuri de stil. Cei mai mulți au interpretat totul eronat și au întemeiat biserici, religii, dogme sau tradiții.

Precum Yoga, de exemplu. Nu tot ce e prezentat la Yoga ca practică pentru transcendență chiar te duce acolo. Majoritatea practicilor nu sunt mai mult decât gimnastică pentru corp și minte. Și asta pentru că esența Yogăi a fost deturnată de liotele de habarniști care s-au autointitulat mari

maestri. Aceștia sunt echivalentul clericilor creștin-ortodocși de la noi. Diferența dintre un călugăr shaolin și unul de-al nostru dâmbovițean, stă în culoarea straielor. Ceea ce spun și unii și alții nu diferă prea mult. Ține de genul de religie al locului. Un sihastru neaoș, respectat pentru abținerea lui, îți vorbește despre înălțarea domnului, invitându-te să-ți faci cruci nenumărate, cu evlavie și smerenie, fără să-ți dea o explicație concretă a termenului „înălțare”. Călugărul budist se va referi la același lucru vorbindu-ți despre kundalini și ridicarea lui deasupra capului. Unul are o interpretare copilăros-religioasă, iar celălalt o interpretare mai practică, dar la fel de eronată. Ambele termene, atât „înălțarea” cât și „kundalini” semnifică de fapt o realitate fundamentală: transcenderea mentalului, ridicarea conștiinței din minte, din planul manifestării, din iluzia formelor. Dar nu-ți poți da seama de eroarea religiei occidentale și a celei orientale decât după ce ajungi tu însuși la descoperirea interioară de sine.

Până ajungi acolo, firește că vei practica ce-ți spun habarniștii în sutană, fie ea neagră sau portocalie. Te vei închina la multe altare, vei vizita multe mănăstiri, vei face multe cruci, te vei ruga la multe icoane. Sau, te vei apuca de yoga, te vei speta să-ți ridici kundalini, vei învăța să cureți chakre, aure, vei purta amulete și pandantive, te vei duce chiar în India ca să beneficiezi de aerul „înălțimilor” spirituale.

Într-un final, vei renunța frustrat la toate astea. Sau, te vei transforma și tu într-un habarnist care va prosti alți habarniști cu practici și metode secrete de revelare a adevărului.

Și eu am fost prostit cu ele. Acum vreo 35 de ani am dat peste o carte de yoga în care erau descrise niște exerciții pentru ochi. Timp de câteva luni am tot stat cu ochii în soare, sperând că asta îmi va vindeca miopia. Acum realizez că nu era vorba de refacerea vederii exterioare, ci de cea interioară. Nu era vorba de a privi direct în soare, ci direct în soarele interior, în miezul ființei tale. Cartea aceea era metaforică la bază, dar tradusă de habarniști a ajuns un fals.

De asemenea, luându-mă după alte cărți inspirate din spiritualitatea orientală, am practicat cu zel elevarea energiei sexuale, ridicarea lui kundalini, făcând exact ce se spunea acolo. Rezultatele au fost zero și poate

să mă contrazică orice fanatic practicant de genul ăsta. O să-i spun în față că e un naiv îmbătat cu iluzii.

Abia după ce realizezi tu însuși natura eternă a oricărei forme de viață, ajungi să-ți dai seama ce au vrut să spună alții despre aceasta și cum au intenționat s-o facă cât mai înțeleasă.

Așadar, dacă vă interesează realitatea ultimă despre voi înșivă, esența profundă și nemuritoare de dincolo de efemeritatea corpului și a lumii, nu religiile tradiționale și practicile complicate vă sunt de vreun folos. Dimpotrivă, acestea vă țin în domeniul mental și al practicilor care includ mintea. Înțelepții care vorbesc despre conștientizarea acestei realități fără de formă s-au folosit și de metafore ca să se facă înțeleși. Din păcate, efectul a fost invers. O mare parte a omenirii a luat mot-a-mot vorbele din Biblie, de exemplu. A ajuns să creadă într-o poveste pe care nici copiii mici n-ar crede-o, dacă n-ar fi îndoctrinați de mici s-o creadă. Alții practică yoga și alte forme de elevare a energiei cu scopul transcenderii, a revelării secretului universal, a uniunii ezoterice absolute, a cunoașterii divinității. Alții cred că vorbesc cu Dumnezeu însuși, imaginându-și dialoguri suprarealiste. Unii zic că s-au întors schimbați dintr-o experiență în pragul morții, relatând vise trăite mai mult sau mai puțin lucid. Alții recurg la regresii în timp ca să afle tot felul de fantasmе despre ce au fost în altă viață. Toate astea sunt doar experiențe trecătoare, jocuri de copii, elanuri existențiale ale minții. Nimic din aria minții nu te va duce vreodată la transcendență, la depășirea minții. Când te maturizezi, lași toate jucăriile din mână. Lași să cadă crucifixuri, kundalini, premoniții, îngeri, sfinți, mantre, rugăciuni, credințe, superstiții, anse și alte jucării. Când nu mai ai nimic în mâini, când ești dispus să lași absolut totul deoparte, când ești gata să-ți întâmpini Libertatea, aceasta va răbufni instant din Tine, în Tine, ca Tine. Iar abia atunci îți vei da seama de jocurile copilăriei spirituale, realizând că acelea au fost necesare creșterii și maturizării supreme. Asta nu înseamnă să-i încurajezi și pe alții să recurgă la aceleași jocuri. Cei nepregătiți vor recurge oricum la ele. Cei pregătiți vor fi însă gata să-ți asculte chemarea la maturizare.

Visul nocturn e o iluzie cunoscută, banală, obișnuită. Visul diurn e iluzia cvasi-necunoscută, misterul misterelor!

- Când se spune că Dumnezeu visează, cu ce visează, cu creierul? Și dacă noi suntem personaje de vis înseamnă că nu avem niciun control, din moment ce facem parte din visul altcuiva (Dumnezeu)? Adică, personajele din visul nocturn nu au voință proprie, se supun visului? Așa suntem și noi?

- Gândește-te în felul următor: Noaptea ești o perioadă personaj de vis. Ai vreun control acolo? Se pune problema controlului? Faci parte din visul altcuiva? Ai voință proprie atunci? Sau e doar o iluzie obișnuită, tratată ulterior în mod natural, ca o iluzie obișnuită?

Exact așa e și cu Dumnezeu, care nu e o ființă ancestrală, ci doar un nume dat treziei absolute, de dincolo de mișcarea lumii formelor. Tu ești această Trezie absolută, dar deocamdată nu te-ai trezit din visul minții ca să-ți dai seama de simplitatea asta banală.

Problema e că ni-l închipuim pe Dumnezeu ceva separat, senzațional, diferit de noi. Facem din el un alt vis în visul nostru obișnuit. Trebuie doar să te prinzi de visul pe care-l visezi continuu cu ochii deschiși și pe care-l numești „eu și viața mea”.

Dacă te prinzi de nemișcarea din spatele tuturor mișcărilor, de negânditorul din spatele gândirii, de netrecătorul din spatele timpului, de nemanifestatul din spatele lumii - te trezești practic la realitate. Îți dai seama că absolut orice ține de lumea formelor, fie interioare fie exterioare, e mișcare și schimbare. Așadar e vis, e iluzie față de eternul nemișcător și neschimbător. Te trezești cum te trezești dimineața față de iluzia la care ai luat parte mai devreme. Și pe care o considerai cea mai pură realitate.

Când te trezești dimineața nu te mai întrebi dacă e visul altcuiva. Știi că era visul tău. Nu te mai întrebi dacă puteai avea control asupra visului. Știi că n-aveai și nu te deranjează asta. Știi că te supui temporar iluziei și iarăși, nu ești deloc deranjat de asta.

Nu-ți pui aceste probleme, fiindcă te trezești în fiecare dimineață și a devenit ceva familiar, arhicunoscut. În schimb, acum îți pui astfel de

întrebări fiindcă nu te-ai trezit niciodată din visul cu ochii deschiși. Încă îți imaginezi fantezii despre Dumnezeu, visul lui, control, tu ca personaj etc. Când vei reuși trezirea din minte, vei constata cât de simplu și de banal e totul. Miraculos de simplu și de banal!

*

- De ce chiar și după trezirea din minte, corpul rămâne prins în vis până moare și nu se evaporă/dispare, ca la trezirea din visul de noapte?

- De ce ar trebui să dispari, să te evapori, tocmai când ai văzut realitatea? Ai fi un bun exemplu și îndrumător pentru alții, aici în mijlocul visului. Ai putea deveni un ceas deșteptător pentru omenire. Și chiar dacă nu alegi calea asta, de ce să nu te bucuri de lume, chiar dacă știi că la nivel ultim e o iluzie? A nu se înțelege că poți alege dacă rămâi sau nu aici, pe pământ.

- 1. Cum a ajuns eternitatea fără formă/Dumnezeu, hipnotizat de vis?

2. Și cine trebuie să se trezească din vis, de fapt?

3. Eu mă refeream că, atunci când te trezești din visul nocturn, acesta se termină și toate personajele de acolo dispar complet, indiferent dacă tu, cel ce visezi, vrei asta sau nu. Dar de ce atunci când te trezești din minte visul continuă(prin faptul că trupul încă trăiește, există în vis), indiferent că vrei sau nu asta și nu se oprește spontan ca în visul oniric?

4. Cine întreține visul diurn?

- 1. Dumnezeu (eternitatea fără formă) nu e hipnotizat de vis. El e permanent treaz în spatele visului, în spatele tuturor viselor. Dar nu ești conștient de asta.

2. Din vis trebuie să te trezești tu, eternitatea fără formă. Trebuie să realizezi că asta ești, nu o biată formă de viață muritoare. Trebuie să te scuturi de iluzia de pe tine.

3. Înțeleg că ești revoltat că nu sunt identice trezirea din minte și trezirea din visul nocturn. Analogia e pentru a te prinde de trezirea finală, conștientizarea adevăratei tale naturi permanent treze. Nu zice nimeni că e exact același lucru, la virgulă. Visul de noapte e un scurt metraj, pe când visul de zi cu zi e un serial cât o viață de om. Comparația între ele are

menirea să te facă conștient de fundalul visului, de scena goală pe care se petrece serialul „Eu și Viața mea”.

Te întrebi de ce nu se evaporă cei care s-au trezit, la fel ca în visul nocturn. Te-ai gândit ce lipsă de speranță ar fi în lumea asta dacă toți cei treziți ar fi dispăruți, evaporați? Câte șanse ar mai fi pentru ceilalți să găsească și ei calea spre trezire?

4. Visul diurn e întreținut de minte, de convingerea ta că ești personajul principal „eu”. Firește că și după ce vezi că nu ești doar „eu”, ci și martorul din spate, filmul continuă. Dar una e să te crezi un personaj de film, suferind ce-i oferă filmul și alta e să fii conștient că dincolo de orice rol ești martorul total neimplicat.

- Răspunsurile la 1 și 2 se bat cap în cap. Aceeași eternitate fără formă este permanent trează, dar trebuie să se trezească din vis...

- Doar aparent e o contradicție. Eternitatea fără formă e o trezie permanentă, dar nu-ți dai seama de asta. Trebuie să te trezești din iluzie, din minte, ca să îți se reveleze acest adevăr simplu, dar paradoxal. Tu ești aceeași eternitate permanent trează, care doarme în somnul minții. Trezește-te și va dispărea instant orice contradicție!

*

- Am născut două fete, sau sunt iluzii create de minte?

- Nu tu ai născut două fete, ci corpul pe care-l numești „eu”. Câtă vreme te identifici exclusiv cu personajul „eu”, ești o mamă a două fete. Bucură-te de asta și nu pune astfel problema vis-a-vis de realitatea ta ultimă! Acea nu are nimic de-a face cu rolul pe care-l ai de jucat în piesa asta lumească. Experiența umană e ceva ce apare și dispare în conștiința-martor din fundal, adică adevărata ta identitate nepieritoare.

Dacă-ți descoperi această realitate originară, scapi de frica de îmbătrânire sau moarte, de regrete, frustrări, proiecții și alte probleme psihologice care bântuie mintea umană.

Tu ca persoană, fetele tale, soțul tău și întreaga ta viață în manifestare, sunt într-adevăr iluzii la nivelul ultim, al conștiinței-martor. Pentru că sunt

fenomene trecătoare, schimbătoare, dinamice, muritoare. Ceea ce ești însă în esență nu moare niciodată, fiindcă nu s-a născut vreodată. Află această simplitate existențială din spatele corpului, minții și lumii tale și totul se va clarifica precum lumina zilei!

*

- Eu cred că este doar o decizie să ieși din vis. Dacă ai semnat că o vei lua în viața asta, așa va fi. Dacă nu, în alta. Pentru Dumnezeu e același lucru. La fel, dacă ai semnat pentru anumite experiențe în această întrupare, ele trebuie să trăiești la nivelul jocului, până ce nu mai trebuie.

- Nimeni n-a semnat nimic pentru viața asta. Precum nimeni n-a semnat nimic pentru visul de la noapte. Iluzia se întâmplă așa cum se întâmplă: neplanificat, neprogramat, neașteptat, nedecis dinainte. Toată treaba e să te prinzi la un moment dat că e vorba de un vis și astfel, să te trezești din el. Toate experiențele sunt părți ale visului, dar nu sunt alese de visător. Însă asta va deveni clar doar când ești în afara visului. Până atunci, speculezi cu instrumentele visului: gândire, imaginație, închipuire... adică iluzie.

- Deci, dacă ar fi să existe un scop, acesta ar fi trezirea din vis?

- Da, singurul scop al unui vis e trezirea din iluzia lui.

- Și iată, vine mintea cu întrebarea: ce se află în trezire? E motivant să mă trezesc? Știu că întrebarea mea e din minte, dar până la trezire, probabil că și ea are nevoie de „hrană” pe drumul ăsta.

- Exact așa! Pentru minte nu e deloc motivantă iluminarea. Ea însă și-o închipuie ca un trofeu spiritual, faimă, artificii și orgasme de înaltă vibrație. Doar așa se motivează mintea să caute iluminarea. De fapt, nu mintea e cea care caută cu adevărat trezirea, ci ființa ta reală. Ea încearcă să iasă la suprafață de sub noianul de bălegar mental acumulat de-a lungul vremii.

- E ca în bancul ăla cu maestrul care după iluminare a fost întrebat ce face acum în viața lui și a răspuns că face mâncare, taie lemne, cară apă. Și a mai fost întrebat: Înainte de iluminare ce făceai? Tăiam lemne, făceam mâncare, căram apă. Așa este?

- Nu e banc ce a spus iluminatul că făcea înainte și după iluminare. E adevărul gol-goluț. În sensul că viața la exterior poate fi aceeași. Interiorul e însă complet schimbat, e liber acum de îngrămădeală și zgomot mental inutil.

*

Când moare corpul și creierul, dispare inclusiv mintea. Căci mintea nu poate exista fără un corp. Mintea-corpul formează un singur mecanism.

Îmi vei spune că știi nenumărate relatări despre existența minții dincolo de moartea corpului. Iar eu îți voi răspunde că toate acestea sunt vise ale minții.

Mintea personală dispare odată cu trupul personal. Mintea universală firește că rămâne în continuare. Cât timp există corpuri în manifestare există și minți atașate de ele.

Dar mai există ceva care nu moare niciodată, fiind dincolo de naștere, moarte, apariție, dispariție, creație, distrugere, dincolo de orice manifestare. E vorba de o infinitate vidă, o non-formă absolută, o conștiință-martor aflată în permanență în spatele minții.

În acest neant existențial, plin de vitalitate, de energie pură conștientă de sine, apar și dispar continuu forme ale vieții. Tot aici a apărut corpul-mintea căreia îi spui „eu” cu atâta convingere. Tot aici va dispărea „eu”. Dar tu, conștiința-martor din fundal nu ai cum să dispari vreodată.

Problema e că te confunzi cu „eu” cel trecător. Te confunzi cu „eu” care se crede spiritual, care știe cum e cu viața după moarte fiindcă a auzit el relatările altcuiva. Însă în tot timpul ăsta tu ești permanent prezent dincoace de mintea ce te ține prizonier în visul ei.

Odată ce reușești să te trezești din această fantasmă, realizezi că ceea ce numeai realitate e o iluzie cap-coadă. Mintea e iluzia care te fascinează până la identificare totală. Dar evident că nu poți accepta asta până nu te trezești tu însuți din planul minții. Un vis nu-și poate da seama că e un vis și va continua să se ciondănească cu cel care-i spune că doarme. Până se trezește, în sfârșit...

*

Ești foaia albă care conține povestea ta. Scutură-te de tot conținutul!

Citește în interiorul tău! Nimic nu e mai important decât propria profunzime. Și nimeni n-o poate face atât de bine ca tine. Citește foaia albă care ești! Nu citi cuvinte, gânduri sau alte povești banale! Treci peste ele! Citește golul și fii golul pe care-l citești în tine! Va fi cea mai minunată descoperire la care poți spera vreodată!

*

– Ai vreun sfat, pe scurt, despre cum să-mi țin atenția în prezent? Atenția pe respirație sau mantră este utilă?

– Lasă mantrăle deoparte! Ajută-te de respirație! Iată cum:

Focusează-te pe fluxul respirator, doar pe acesta, fără nimic în minte, fără asocieri de idei, imaginație, sau orice altceva! Doar focusul pur pe actul respirator, pe energia care intră și iese din corpul tău.

Urmărește un timp asta, inspir- expir, inspir- expir! Nimic altceva!

Când respirația devine mai liniștită, caută să sesizezi pauza, hiatusul dintre inspir și expir!

Eventual reține puțin fluxul respirator, mărește cumva distanța între ele! Astfel ca să poți privi mai atent golul.

Încearcă să schimbi acum focusarea pe gol, pe pauza respiratorie! Rămâi cât mai mult cu golul, cu vidul din spatăle respirației! Sesizează existența acelui neant, o liniște adâncă, care țiuie cumva ca șinele de tren, ca zumzetul firelor de înaltă tensiune!

Dă-ți seama de această existență tăcută și fără de formă! Acum, încearcă să-ți pui întregul focus doar pe acest zumzet de tăcere infinită! Rămâi aici, cât mai mult posibil, cât mai intens, cât mai insistent și mai ferm!

Lasă respirația să se desfășoare de la sine, nu mai interveni asupra ei! Nici măcar nu-i mai da atenție! Toată atenția să fie pe acel zumzet de eternitate vidă din fundal!

Fă asta cu toată ființa ta! Nimic altceva! Nicio implicare a minții sau a corpului! Doar atenție vie și perfect conștientă pe prezența tăcută din fundal!

La un moment dat îți vei da seama că tu nu ești corpul. Corpul apare în Tine.

Tu nu respiri. Corpul respiră în Tine, din Tine.

Tu ești acea spațiozitate goală din spatele manifestării, din spatele corpului.

Mintea de asemenea apare în Tine. Corpul și mintea sunt fenomene schimbătoare și trecătoare, dar Tu ești un non-fenomen, un fundal etern prezent al întregii manifestări fenomenale, schimbătoare și trecătoare.

Tu nu ești ceea ce credeai că ești, ce ai fost învățat că ești, ce simțurile de la suprafață îți spun că ești.

Tu ești martorul etern nemanifestat al tuturor acestor mișcări efemere, al întregii lumi a formelor.

Un sfat mai scurt de atât aș putea să-ți dau, dar n-ar fi eficient. Sper să te ajute practic să iei contact cu prezența care ești dintotdeauna dincolo de personajul corp-minte căruia îi spui „eu”!

*

– Este foarte greu să înțelegi cu adevărat că „toate vin și trec”. Este mai la îndemână să te agăți de niște forme folosite ca remediu pentru liniștea ta interioară. Ca să ajungi „dincolo” de toate îți trebuie răbdare, cunoaștere și curaj.

– Răbdare și curaj, da. Dar cunoașterea nu te ajută deloc aici. Tot ceea ce cunoști aparține minții, e „cunoașterea” ei. Ca să cunoști ceea ce e dincolo de minte, trebuie să renunți complet la minte. Cum să vezi ce e dincolo de minte dacă încă te mai agăți de ceva cunoscut, adică de... minte?!

Curajul se referă la puterea de a lăsa deoparte absolut orice ține de domeniul minții. Răbdarea se referă la capacitatea de a te menține viu, alert și treaz acolo, în golul din spatele ei. Cu răbdare și curaj, mintea poate fi transcensă, depășită, văzută cumva din afara ei. Iar asta înseamnă adevărata cunoaștere, a cunoaște realitatea transcendentală, a te recunoaște ca fiind în ultimă instanță una cu ea.

Ceea ce pare acum extrem de greu, se va dovedi cel mai simplu și mai natural fapt al existenței. Ceea ce împiedică revelarea acestei simplități existențiale e într-adevăr, agățarea de forma cu care ne-am obișnuit să ne identificăm, corpul și mintea. Dar e perfect natural să se întâmple așa. Nu există formă de viață care să nu se identifice cu trupul. Însă doar omul are capacitatea de a conștientiza la un moment dat asta. Doar omul se poate desprinde de identitatea lui obișnuită, descoperindu-și adevărata esență, identitatea impersonală, non-formă, eterna prezență nemanifestată, viața perpetuă din spatele oricărei forme de viață.

*

Cauza fericirii reale e Nimicul. De aici, din Nimic vine fericirea și nimic nu ți-o poate lua.

Poți doar să uiți de Nimic și atunci revii la nefericire. Revii la fericirea care vine și pleacă. La fericirea care e dependentă de stări, situații, lucruri sau persoane. La iluzia schimbătoare și trecătoare. Pe care o numești fericire, deși îți produce câteva momente de plăcere și multe alte momente de tristețe, tângjire, frustrare, efort, lipsă și nemulțumire. Și continui totuși să numești asta fericire. Uitând de Nimicul care ești dintotdeauna, dincolo de căutarea (ne)fericirii tale. Uitând practic că dormi pe o comoară de fericire pură.

Trezește-te din fericirea minții, așadar! Vei da nas în nas cu Nimicul perfect treaz și conștient de sine. Adică, cu Fericirea.

*

- Ciudat e că de la nivelul liniștii (zumzetului din fundal), trezia pare „finalizată”. Dar de la nivelul minții apare aceeași întrebare: „Ce lipsește pentru clickul final?” Sau: „Se va simți o certitudine aparte când clickul final se va da?” Nu prea pot explica de la nivelul liniștii ceea ce este, sau ce se percepe. Pare o confirmare blândă, fără nimic a fi confirmat. Pare o certitudine fără început sau sfârșit și fără vreo cauză. Deși, când văd întrebările minții, înțeleg că e ea, cea care niciodată nu va ști ce e trezia și nici n-o va experimenta vreodată.

- Ești ca atunci când te scoli de dimineată și visul încă nu s-a stins complet. Ești la limita între real și ireal, dar nu-ți vine să faci pasul decisiv, să te trezești de-a binelea. Visul încă te fură, încă îți pune în față o altă realitate, onirică desigur. Dacă ai deschide complet ochii, visul s-ar spulbera. Dar încă e puternic, continuă să se țină agățat de tine. Știi foarte bine care e soluția: să te dai jos din pat, să deschizi complet ochii și să renunți să mai dai pic de atenție visului. Exact în situația asta te afli acum. Și te anunț că nu va trece curând, decât cu fermitate deosebită. Minte va sta mereu agățată de tine. Asta e menirea ei. Așa întreține visul. Dar tu știi că imediat ce-ți retragi atenția de la ea, realitatea e acolo, te întâmpină cu o mare libertate. Fă asta mai des și mai intens! Mult mai intens! Intensifică realitatea în tine în defavoarea visului, a minții adică! Focusându-te pe minte (pe vis), energizezi practic mintea (visul). Focusându-te din ce în ce mai mult pe zumzetul liniștii infinite (pe realitatea etern netrecătoare și neschimbătoare), energizezi realul. Așadar, fă asta cu ardoare și încredere! Și nu te impacienta că mintea revine mereu și mereu cu ale ei! Revino și tu mereu și mereu la ale tale, la tine însuși, la realul care ești întotdeauna în fundal! Asta e singura practică pe care o ai de făcut de acum înainte. Adaugă-i doar și mai multă intensitate, conștientizare, hotărâre și răbdare!

- *Într-adevăr, gândirea revine, dar când îi văd mișcărilor revin la „zumzăit”.*

- Doar să fii conștient de spațiu (liniștea zumzăindă din spatele minții), nu e suficient. Să revii la el mereu e foarte bine. Perfect ar fi însă să faci ceva mai mult de atât. Să mori față de lumea gândurilor cu totul. Adică, să nu mai dai deloc atenție gândurilor și mișcărilor minții. Să fii viu, alert și total conștient doar de spațiul gol (zumzet). Să te amplifici acolo, să devii spațiul (zumzetul), să fiți efectiv una. Intensitatea fi-irii conștiente te absoarbe din

ce în ce mai clar din zona lumii fenomenale și te plasează din ce în ce mai categoric dincoace de ea, în adevărul non-mental. Mulți se mulțumesc să recunoască spațiul, dar dacă nu amplifici această recunoaștere, rămâi oarecum blocat între două lumi. Între lumea formelor și fundalul etern nemanifestat. E o stare letargică care ridică întrebări de genul: „Și acum ce urmează? Cât mai stau aici și ce câștig din asta? Să fie asta iluminarea aia atât de faimoasă și de mirobolantă?”

Persistența în această stare tranzitorie produce plictiseală și demobilizare. De aceea insist că acum e nevoie să intensifici efortul de a te desprinde total de compania minții. Firește că rutina ei e mult mai puternică, existând în spate ani de înlănțuire psihică. Te afli de multă vreme sub papucul minții. Dar dacă ești în pragul ăsta, al recunoașterii spațiului, e păcat să rămâi aici. Mergi cu toată ființa ta mai departe, amplifică-ți conștientizarea exclusiv pe spațiul gol, pe acea vibrație constantă din fundal! Lasă obiectele din spațiu! Lasă gânduri, emoții și toate valurile mentale! Rezistă tentației înrădăcinate de a coabita cu lumea minții! Intensifică-ți prezența non-formă prin ignorarea cu desăvârșire a oricărei forme! Fii ferm și categoric doar spațiul, fără niciun conținut!

Cu cât o faci mai des, mai intens, mai penetrant, cu atât te desprinzi mai mult de zona persoanei, de mental, de lumesc. Cu atât oxigenezi realitatea etern netrecătoare în defavoarea iluziei corp-minte-lume. Să revii la zumzet atunci când apare gândul e un pas. Unul foarte important. Pasul final însă e să devii zumzetul (spațiul, liniștea). Să realizezi efectiv că asta ești tu, dincolo de persoana cu care te definești în lumea iluziei trecătoare. O să vezi că această recunoaștere e mai mult decât recunoașterea actuală a zumzetului de bază. E o recunoaștere și mai adâncă, fiindcă acolo nu mai e gram de minte care să te acompanieze și să-ți contamineze astfel perceperea. E o prospețime de o calitate aparte, care, deși neschimbătoare fiind, te poartă de fiecare dată în noi dimensiuni ale vacuității. Vei constata atunci efectiv cât de mirobolantă e, prin însăși simplitatea și naturalețea ei.

A fi Liniștea din interior nu înseamnă a deveni o stană de piatră la exterior.

Liniștea de care vorbesc (și de care unii spun că doar despre ea ar trebui să vorbesc) e peste tot, întotdeauna. Nu este doar acolo unde e liniște exterioară. Nici măcar doar acolo unde e liniște interioară. E chiar și în mijlocul unui vacarm mental. E chiar în mijlocul unui crunt război. Peste tot unde îți întorci privirea, liniștea e acolo. Dar nu poate fi văzută cu ochii fizici. Nici cu cei interiori, mentali.

Ea este substratul întregii manifestări. O „vezi” cu un alt simț, cu ființa ta reală. Odată ce devii conștient de liniștea etern netulburată din străfundurile tale și te stabilizezi cu fermitate în ea, o poți vedea oriunde.

Poți fi conștient de ea în spatele prietenului, ca și în spatele dușmanului tău. În spatele a ceea ce numești bine, ca și în spatele a ceea ce numești rău. Nu există loc în spatele căruia să nu existe liniștea primordială. E ca centrul ciclului, mereu prezent, imperturbabil și perfect liniștit, indiferent de turbulențele de la suprafață. E dincolo de eul ce poate fi zbuciumat la suprafață. E dincolo de reacțiile eului, oricare ar fi astea, pozitive sau negative.

Faptul că „eu” încă reacționează la circumstanțe nu înseamnă că liniștea a plecat de acolo. Nu înseamnă nici că in-conștiența de moment e semn de declin spiritual. Înseamnă doar că „eu” continuă să facă ce are de făcut în lumea lui. Liniștea neclintită din fundal nu devine automat neclintire liniștită în exterior, în lumea eurilor.

„Dați-i lui Dumnezeu ce-i al lui Dumnezeu și Cezarului ce-i al Cezarului!” spunea o vorbă înțeleaptă despre această separare a realităților.

Așadar, cei care încă îmi reproșați că vorbesc și despre altceva decât despre nemanifestat, aflați că există în continuare lumea obiectivă cu toate aspectele ei! Și „eu”-l meu are tot dreptul să vorbească despre ea.

*

A ÎNTOARCE OBRAZUL CELĂLALT ÎNSEAMNĂ A-I ÎNTOARCE CELUILALT OBRAZUL PE DOS.

ADICĂ, A-I MUTA FALCA.

„Dacă cineva îți dă o palmă, întoarce-i și celălalt obraz!”. Aceste cuvinte nu cred că i-au aparținut lui Iisus. Mai degrabă sunt introduse de biserică, care a fost mereu interesată să aibă credincioși supuși, servili, umili, care să nu protesteze la eventualele abuzuri. Un Iisus n-ar fi spus așa ceva, indiferent de temperamentul său. Oricât de blajin și tolerant ar fi, tot te-ai alege cu o palmă dacă insiști să-ți dovedești prostia în fața lui. Nu mi-l imaginez pe Mooji tolerând mult timp un ignorant care îi dă lecții despre iubirea necondiționată. Sau pe Eckhart Tolle ascultând cuminte la infinit sfaturile unei minți care crede că a ajuns la adevărul ultim. Cred că orice Iisus de pe acest pământ te-ar lua la șuturi dacă îl calci pe bombeu. Gradul de toleranță față de mintea ignorantă depinde de insistența acesteia de a te convinge de adevărul ei iluzoriu. Dacă îl judeci pe un înțelept după palma pe care ți-ai luat-o înapoi, o meriți cu prisosință!

- Păcat că au uitat oamenii cum s-a sacrificat Iisus pentru noi păcătoșii și ce a îndurat din cauza nelegiuirilor noastre! Iar treaba cu obrazul, eu îl interpretez altfel. Dacă cineva ți-a dat o palmă, întoarce și celălalt obraz! Dacă cel care te-a lovit prima oară îți pupă obrazul, înseamnă că a înțeles părerea de rău și cere iertarea!

- În primul rând, Iisus nu s-a sacrificat pentru noi. Asta a înțeles omenirea. Iisus și-a expus experiența personală a descoperirii Impersonalului suprem. E copilăresc să se creadă că s-a sacrificat pentru nelegiuirile noastre. Și tot copilărească mi se pare interpretarea ta că trebuie să-ți întorci obrazul către celălalt, ca să-ți fie pupat în semn de iertare. Iisus s-a referit doar la sine, nu la alții. La reacțiile eului propriu, la conștientizarea lor, nu la focusarea pe reacțiile altora. Deci, întoarcerea obrazului trebuie să se refere la un act propriu. Mai degrabă, era vorba să-ți întorci spatele celuilalt, să nu reacționezi, să eviți conflictul. Eventual, să nu încerci să convingi pe altul de adevărul tău când constăți că nu există rezonanță acolo. Mai sus era o glumă vis-a-vis de fariseii care se așteaptă

să-i tratezi cu blândețe întotdeauna, chiar și când perseverează să-și etaleze pseudocunoașterea în fața ta.

*

- *Cum se face că Dumnezeu își provoacă lui însuși atâta suferință (oamenii rănesc/ucid/exploatează alți oameni)? Cunosc răspunsurile clasice: ignoranța egoului, iluzia visului, a separării (maya) etc. Mi-aș dori un răspuns de la nivelul Sinelui, cel care cunoaște realitatea (nu iluzia) și o permite să fie.*

- În natură cam totul e plin de nedreptate, suferință, răniri, ucideri, exploatări. De ce viața omului ar trebui să fie altfel? Egoul uman e cel care își închipuie că viața lui ar trebui să fie altfel decât viața animalelor. El n-ar vrea să cunoască suferința, lipsa, durerea și toate celelalte experiențe negative. Dar ăsta e visul egoului. Dincolo de ego e o libertate totală față de întreaga manifestare. Identificarea cu „eu” ne alătură de experiențele trăite de acesta. De suferit nu suferi tu, conștiința-martor de dincolo de „eu”. Suferința îl atinge doar pe „eu”. Dar identificându-te cu „eu”, experimentezi suferința acestuia. Ai senzația că tu suferi. Este însă doar senzația onirică a identificării cu un personaj efemer, deci iluzoriu. În realitatea ultimă, tot ce apare e vis. Dumnezeu nu se bagă peste visul său, cum tu nu te bagi peste visul pe care-l visezi la noapte. Îl tratezi ca pe o iluzie naturală, obișnuită. La fel face și Dumnezeu.

- *Dar egoul, știind toate acestea, poate să aleagă să iasă din vis, acceptându-și dispariția. Alți maeștri spun că iluminarea e moartea egoului.*

- Tu, ca personajul oniric de azi noapte, ai ales să ieși din vis? Poți să faci asta? Te interesează să faci asta? Când maeștrii spun că iluminarea e moartea egoului, o spun de la nivelul experienței lor directe. O spun de la nivelul de trezie. Cu alte cuvinte, spun că trezirea e moartea visului. Dar tu poți s-o spui la fel de conștient ca ei? Evident că nu, fiindcă nu te-ai trezit din starea de visare pe care încă o numești veghe, sau „viața mea”.

*

- *Trezirea despre care vorbești nu poate ajuta pe nimeni. Ea doar se întâmplă, fără a ști ceva anume, fără indicii, fără salvare. Trezirea despre care vorbești e ca un trăsnet ce vine și te lovește direct! Prin vorbe nu putem ajuta oamenii, ci doar prin tăcerea ce ne revelează adevărul.*

- Te contrazic. Fulgerul acela nu te trăneste dacă nu-i ieși în întâmpinare. Poți să aștepti vieți întregi să te trănestească și n-o să se întâmple dacă nu-l cauți, dacă nu-l provoci. De asemenea, poți sta tăcut zile în șir, n-o să se întâmple să te fulgere Liniștea adevărată dacă nu cunoști indicațiile directe către ea. Iar acestea vin prin vorbe și indicii precise, de la cineva care cunoaște adevărata Tăcere. Să stai în tăcere așteptând să te trănestească adevărata Tăcere e o biată utopie. Altă utopie e să stai în liniște lângă o ființă care a devenit însăși Liniștea, sperând că se ia și la tine, ca gripa.

*

- *Cu conștiință, adu-ți aminte că nicio insultă sau judecată nu are nicio putere asupra ta, decât dacă ești de acord cu ea!*

- Orice insultă sau judecată are putere asupra eului tău, nu asupra a ceea ce ești cu adevărat.

De cele mai multe ori nu ești de acord cu insulta sau judecata. Asta înseamnă că n-are putere asupra ta? Ba chiar atunci are putere mai mare. Când te opui, când nu ești de acord cu ea, când eul tău e rănit de insultă sau judecată.

Dar dacă ai ști că nu ești eul, ci conștiința din spatele lui „eu”?! Te-ar mai afecta la fel insulta sau judecata?

Vei constata că acestea trec pe lângă tine fără să te atingă. Îl vor afecta pe „eu”, dar acum tu vezi asta. Ești conștient că eul e gata să se opună, are tendința să reacționeze. Dar îți reamintești imediat cine ești, revii instant la origini, la conștiința-martor din spate, care e total neimplicată, neîngrijorată și de neatins.

Așadar, puterea insultei și a judecății crește odată cu identificarea cu „eu”. Cu cât „eu” e mai mare, mai umflat, cu atât insulta și judecata îl afectează mai tare. Cu cât „eu” (sau ego) e mai mic, cu atât e atins mai puțin.

Iar când ești conștient că ești martorul invizibil din spatele lui „eu”, nu te mai atinge nimic din lumea psihologică a eurilor. Eul mai poate reacționa, dar tu, cel adevărat, ești total dincolo de orice reacție sau manifestare.

*

- Această vibrație ca un zumzet, se simte și la nivel de corp? Eu o simt mai pregnant în zona capului.

- Verifică singur! Dar mai atent, mai răbdător, mai conștient! Vezi dacă vibrația care pare „auzită” în zona capului, nu e cumva ceva care transcende corpul, ceva existând dincolo de corp și de minte! Vreau să spun că nu e auzită cu urechile, deci nu e a corpului, transcende cumva corpul. Dacă ai surzi, vibrația asta n-ar fi afectată, ar rămâne în continuare aici. La fel, dacă mintea ți s-ar opri, zumzetul ăsta nu s-ar opri odată cu ea. Deci transcende și mintea. Dar află asta singur! Nu e deloc greu, doar apucă-te serios de treabă!

*

Închide ochii și... trezește-te!

Trezirea de dimineață e un act banal, o rutină zilnică căreia nu-i mai dăm importanță. Deși, să te trezești dintr-o iluzie la realitate înseamnă totuși ceva. Pe de altă parte, trezirea totală la realitatea din spatele „realității” e un adevărat fenomen, de o raritate excepțională.

Fenomenele sunt oarecum asemănătoare. Ce facem dimineața când ne trezim din somn? Deschidem ochii către realitate, închizându-i în același timp către iluzie. Cu cât actul de deschidere a ochilor și menținere a lor ferm deschiși e mai hotărât și categoric, cu atât visul ne părăsește mai rapid. Cu

atât realitatea devine mai clară și evidentă. Cu cât mai stagnăm în starea mediană, între trezire și somn, cu atât menținem visul în viață.

Cam așa se întâmplă și la trezirea din minte, din visul de a fi o ființă umană. Ca să ne trezim din minte, adică din vis, trebuie să închidem ochii față de minte și să-i deschidem față de realitatea din spatele ei. Cu cât o facem mai ferm și determinat, cu atât iluzia ne părăsește mai repede. Cu cât stagnăm la nivelul minții, adică gândire spirituală, meditație imaginată, amintiri diverse despre ce înseamnă iluminarea etc., cu atât ratăm momentul trezirii. Mintea, ca și visul, nu se dă ușor dusă. Cu visul e mai facil, fiindcă a devenit un act banal, repetat zilnic. Cu mintea e infinit mai greu.

În primul rând, când ne trezim dimineața credem că revenim la realitate. Nu știm că ceea ce numim realitate e tot un vis. Unul trăit acum cu ochii deschiși. Nu știm că dormim în continuare, fiindcă nu ne-am trezit și din visul ăsta cu ochii deschiși. Nu cunoaștem starea de dincolo de ceea ce numim realitate, sau veghe. Cel mult, ne închipuim despre ce ar fi vorba, din ceea ce spun unii care s-au trezit. Dar ceea ce poate fi spus despre trezie doar se apropie de adevărata trezie. Sentimentul e atât de simplu și de familiar încât e ratat în permanență. O să insist puțin pe el.

Când spun să închizi complet ochii de la minte și să-i deschizi complet către non-minte, nu e vorba de vreo metaforă. E în cel mai pur spirit practic. Nu mai da gram de atenție minții, niciunei mișcări a ei! Îndreaptă-ți întreaga atenție către spațiul gol de gânduri din spate! Rămâi acolo, atent, conștient, ferm, hotărât, vigilent, alert, cât poți de viu! Nu pleca după câteva momente de vigilență vie! Stai cât mai mult și mai intens una cu acea prezență fără de formă, indescritibilă și atotcuprinzătoare! E ca exersarea unui mușchi interior, care te ține nemișcat, conștient de nemișcarea care există dintotdeauna aici, acum. Descoperă-l și exersează-l, uzează de el cât mai tare, penetrează-ți vidul interior cât mai intens! Dă-ți seama că atâta vreme cât ții acest „mușchi” încordat înspre interiorul cel mai profund, lumea dispăre cu totul! Nu mai există nimic din planul manifestării, nici măcar tu.

Dar goliciunea care rămâne nu e ceva din planul manifestării, e ceva dincolo de timp, spațiu, mișcare, schimbare, apariție și dispariție, naștere și moarte. Și nu e diferit de tine, e diferit de ceea ce numeai „eu” în planul

manifestării. E ca și cum te-ai ridicat cu un nivel mai sus de planul lumesc. O senzație asemănătoare cu obișnuita și mereu proaspăta trezire de dimineață. Dispare aproape instant iluzia onirică și îți fac loc zorii dimineții, ai adevărului.

E banal de simplu și banal de miraculos totodată. Ești simultan personajul „eu” în lumea „eu”-rilor și prezența-martor invizibilă și atemporală din spate. Nu e o experiență, e constatarea fundalului tuturor experiențelor. Nu e ceva trecător și schimbător, e substratul tuturor trecerilor și schimbărilor pe care le numeai până atunci „realitate”.

Și asta ești tu cu adevărat. Nu e un lucru care necesită timp, căci e o descoperire în afara timpului. O poți realiza numai într-un moment de acum. În orice moment de acum. Dar firește că îți va lua timp fizic ca să ajungi la această descoperire atemporală. Îți trebuie exercițiu și perseverență, chiar dacă e vorba de descoperirea non-efortului suprem.

Așadar, apucă-te de treabă! Lasă exercițiile spirituale care doar te-au ținut în somn călduț până acum! Nu zic că ele nu sunt bune, dar dacă te simți pregătit, treci la nivelul următor! Treci de la grădiniță la școala adevărată! Absolvă școala vieții, află Viața din spatele tuturor formelor de viață! Apucă-te de unicul exercițiu care te duce direct la trezirea din somnul minții: ÎNCHIDE OCHII LUMII ȘI DESCHIDE-I LA ADEVĂRUL DIN SPATELE LUMII!

*

– Simt că revin tot mai des și mai ușor la substratul realității non-mentale. Totuși mă întreb: „Bun, ce îmi lipsește până la trezia totală?” Înțeleg că e o întrebare a minții, dar... Cât despre exterior, simțuri etc., îmi dau seama că viața va fi mereu la fel, cu toate trăirile ei, și înțeleg ce e în interior unde se simte diferența. Și totuși, citind ce scrii, mereu mă întreb ce îmi lipsește, știind totodată că nimic nu lipsește și chiar conversația asta e doar o apariție pe fundalul tăcerii.

– Dacă e să lipsească ceva acum, e probabil perseverența, tânjirea totală după contopirea cu adevăratul sine. Dacă acestea două ar fi mai intense, n-ar

mai fi nevoie să te stimulez eu mereu cu același banal îndemn. Ai simți singur chemarea interioară și ai face totul ca s-o urmezi cât mai mult și mai adânc.

Dar îți înțeleg poziția, nu e ușor să renunți la toate cele lumești care te solicită din toate părțile. E un efort considerabil să-ți faci timp pentru tine însuși, în hățișul vieții cotidiene.

Și totuși, dacă ai fi în stare să lași totul pentru asta, te asigur că viața va găsi formele potrivite să-ți ofere liniștea și timpul necesare. Căci ceea ce ni se întâmplă e întotdeauna spre binele nostru cel mai înalt. Iar binele cel mai înalt al fiecărei ființe umane e să se regăsească pe sine în profunzime. Ca o paranteză, această afirmație a fost terfelită de mintea umană, care și-a impus interpretările ei puerile față de binele ei cel mai înalt.

Așadar, ceea ce pare să-ți lipsească e o intensitate sporită a perseverenței și încrederii. Sper ca aceste cuvinte să-ți dea un boost de energie ca să continui stabilizarea în adevărul recent descoperit.

- Aceste cuvinte m-au lăsat fără cuvinte. Înțeleg că e dificilă renunțarea totală la „viața mea”, că nu știi ce faci greșit, că manifestările continuă să se întâmple și atenția către personaj totuși e necesară.

- Nu se poate spune că faci ceva greșit. E vorba de perseverența de a te menține cât mai mult și mai des conectat la adevărul de dincolo de personajul „eu”. De a-ți găsi timp și spațiu intim să stai cât mai intens și intensiv una cu acea tăcere subtilă din fundal. De a ignora total gândurile și toate cele trecătoare. De a învinge rezistența minții de fiecare dată când apare provocarea. Și provocarea asta apare constant, continuu. Trebuie să înțelegi că adevărata muncă abia acum începe. Stabilizarea în adevăr durează și cere multă perseverență. Dar nu mai e o muncă de Sisif ca până atunci. E o muncă calificată, banal de simplă, dar care-ți solicită timp și intimitate. E și extrem de savuroasă, nici măcar n-o pot numi muncă. E cea mai mare beatitudine posibilă unei ființe umane. Deși acum, la început, nu prea pare așa. Continuă și vei fi ghidat din interior de (și spre) această beatitudine miraculos de banală!

- *Persoana vrea iluminarea persoanei... dar persoana nu există!!!!*

- Să declari acum că persoana nu există, nu te ajută deloc. Lasă asta pentru mai târziu, când o să-ți fie cât se poate de clar cum stă treaba! Dacă o spui acum, nu faci decât să repeți niște cuvinte auzite la un iluminat. Nu trăiești efectiv acea realitate. La acest moment, pentru tine persoana nu numai că există, dar e imposibil de înțeles cum n-ar exista. Așadar, fii sincer cu tine însuși, descoperă și adâncește-te în profunzimea cea mai înaltă din tine, acolo unde totul dispare! Când ești suficient de stabilizat și perfect conștient de acea realitate complet fără de formă, abia atunci poți spune în deplină cunoștință de cauză că persoana nu există cu adevărat.

Și într-adevăr, persoana nu se iluminează. De iluminat se iluminează ființa ascunsă în spatele persoanei.

*

- *O întrebare simplă și nu prea: dacă tu personajul dispari, viața va dispărea, sau se va termina odată cu dispariția ta?*

- Răspunsul concret la întrebarea asta vine doar prin experimentare directă, personală, efectivă. Mai întâi, trebuie să te aduci în punctul în care tu ca personaj dispari. Adică, în profunzimea ta cea mai adâncă. Acolo, vei constata că deși tu-personajul dispari, TU în calitate de martor complet nemanifestat și fără de formă, rămâi etern prezent. Viața de asemenea rămâne în starea ei de potențialitate pură, de câmp unitar și infinit de energie vie, vibrantă, perpetuu nemanifestată. Vei constata că Tu și Viața sunteți unul și același lucru, neexistând nimic altceva ca Realitate Ultimă.

Așadar, tu dispari ca formă, dar n-ai cum să dispari vreodată ca non-formă. Viața corpului tău trecător va dispărea odată, dar Viața infinită, cea care însuflețește corpurile, nu poate dispărea vreodată. E banal de simplu, deși pare atât de straniu și misterios. E ca trezitul dintr-un vis. Acum câteva secunde erai un personaj oniric indubitabil, iar acum ești martorul visului tocmai dispărut. Banal de simplu! Iar simplitatea asta îți stă în orice moment la dispoziție s-o conștientizezi. Problema e visul care nu te lasă să vezi

dincolo de el. Iar visul ăsta se numește Mentea umană. A te trezi din minte este răspunsul practic la întrebarea ta. Da, dispari ca personaj oniric. Și nu, viața nu dispăre odată cu o iluzie. Și nici adevăratul TU.

*

- Pari foarte categoric atunci când spui că nu există extraterestri. Pe ce te bazezi?

- În primul rând, această întrebare ar trebui pusă cu precădere celor care susțin existența extraterestrilor. Ei ar trebui să o dovedească. Ce văd până acum ca dovezi, sunt doar gânduri: asocieri de idei, presupuneri, imaginații și proiecții mentale. Așa zisele imagini filmate cu OZN-uri au fost în mare parte demistificate în reportaje profesionale, gen National Geographic.

- Dar NASA are documente secrete pe acest subiect. Și pe ei îi contrazici?

- Orice minte normală i-ar contrazice. De ce să fie secretă existența extraterestrilor? Dar hai să-ți spun un secret: nu există niciun secret. De fapt, ăsta-i adevăratul secret: că nu există niciun secret. Cum nu există niciun secret deținut de Vatican cu privire la un adevăr religios misterios.

- Vrei să insinuezi că se minte cu bună știință?

- Nici NASA, nici Vaticanul nu mint, ei omit să recunoască adevărul. E o minciună mai perversă decât o simplă minciună. Ei lasă să planeze misterul asupra informațiilor pe care le-ar deține, menținându-și astfel o aură ce le conferă putere nemăsurată. Unii asupra ateilor, ceilalți asupra lumii credincioase. Cum ar fi să recunoască că nu dețin niciun secret, nici asupra lumii galactice, nici asupra lumii spirituale? Toată puterea li s-ar prăbuși. Puterea lor constă în credința că dețin niște adevăruri ascunse vulgului.

- Totuși, pe ce te bazezi când susții aceste afirmații controversate?

- În primul rând, mă bazez pe faptul că privesc mintea din afara ei, adică sunt conștient de ea, sunt ceva dincolo de ea, percepând-o ca pe oricare alt obiect exterior, cumva. Iar privită în felul ăsta, toată manifestarea e percepută ca ceva oniric, trecător, fluctuant, iluzoriu în ultimă instanță. Chiar și ceea ce consideri solid și palpabil în jurul tău, din perspectiva atemporalității de dincolo de minte e ceva trecător. Deci, întregul univers al

formelor e o manifestare continuu schimbătoare, efervescentă, volatilă, temporară. Inclusiv ceea ce trăiește miliarde de ani, ca planetele și galaxiile de exemplu.

- *Adică, n-ar exista alte civilizații pe alte planete, care ar putea lua legătura cu noi?*

- Totul e la nivelul minții. Iar a lua legătura cu ceva aflat la distanță de milioane de ani-lumină, trece deja în domeniul din afara minții. Practic, e imposibil chiar și pentru mintea umană. Are loc doar în domeniul imaginației, al ipoteticului fantezist. Gândește-te că mintea umană are un anumit spectru îngust în care percepe o anumită lume! Chiar și când apelează la imaginație e limitată la ceea ce poate închipui. Suntem ca niște furnici care, presupunând că gândesc și imaginează, au în minte lumi care seamănă cu lumea lor. Lumi care fac parte dintr-un anumit spectru restrâns de acceptare și înțelegere. Furnica nu și-ar putea închipui o altă lume cu forme de viață complet diferite de ea. Nu-și poate imagina existența elefanților, de exemplu, fiindcă această formă nu există în imaginația ei creatoare. Dacă și-ar imagina alte universuri, pentru ea extraterestri ar însemna niște furnici verzi, sau cumva diferite ca aspect sau culoare, dar nu ca esență percepută. Cam cum ne închipuim noi că extraterestrii ar fi niște omuleți verzi. Dar furnica și niciun alt animal nu are o astfel de minte imaginativă ca omul. De aceea susțin că nu există alte lumi paralele, alte universuri și civilizații extraterestre, fiindcă mintea omului e singura care le poate percepe și imagina. Mintea umană a ajuns la apogeul în care se poate depăși pe ea însăși, se poate autotranscende. Ori, transcenderea minții înseamnă a vedea ce e dincolo de minte și de tot ce poate ea percepe și închipui. Și dincolo de minte există doar un infinit spațiu gol, un fundal de universalitate cosmică, fără niciun conținut. Dincolo de asta nimic nu mai există. Și doar omul poate deveni conștient de asta. Toate universurile existente sau presupuse, exterioare sau interioare, există datorită minții umane. Când îți transcenzi mintea, vezi de la acel nivel ultim cum absolut toată manifestarea e trecătoare. Exact ca un vis. Așadar, pentru mine și pentru cei conștienți de fundalul minții, nu există cu adevărat lumi, universuri, planete, galaxii, decât cât timp mintea e în funcțiune. Când

mintea e oprită, totul dispare. Totul, în afară de cel care percepe oprirea totului. Acela nu dispare niciodată și acela ești TU, în calitate de conștiință universală, impersonală, absolută, nemanifestată.

- *Păi, Elon Musk intenționează să colonizeze planeta Marte. Asta e tot iluzie?*

- Pentru mine, da. Chiar și pentru o minte inconștientă de realitatea non-mentală ar trebui să ridice semne de întrebare. Noi avem aici, pe pământ niște condiții strict necesare pentru viață. Avem o anumită calitate atmosferică, un aer respirabil doar de plămâni noștri. Avem nevoie de apă special pregătită de natura noastră înconjurătoare. Avem nevoie de hrană specifică corpului uman. Ca să nu mai vorbesc de toate celelalte de care am ajuns dependenți în traiul nostru de zi cu zi. Cum le poate asigura pe acestea Elon Musk la miliarde de kilometri distanță de Pământ? E o utopie să crezi că poți transfera pe Marte condițiile de viață actuale de pe Pământ. Dar la cât de mercantil e acest Elon Musk, nu m-ar mira să păcălească niște miliardari să plătească o iluzie cum că ar fi teleportați pe altă planetă. Mai ales cu tehnologia de azi, cu AI-ul care deja înlocuiește realitatea cu irealitatea, fără să mai distingi între ele.

- *Și totuși, de ce n-ar putea exista alte civilizații sau forme de viață ca a noastră în tot universal ăsta infinit?*

- Tocmai ți-am spus mai sus. Noi ne imaginăm că viața în univers trebuie să fie ca a noastră, oarecum. Dar dacă există forme de viață, de ce n-ar exista în mijlocul Soarelui, acolo unde nu ne imaginăm că ar putea rezista ceva fără să fie topit instantaneu? O astfel de formă de viață iese din spectrul înțelegerii minții noastre. Poate că există forme de viață care nu respiră. Cum le-ai putea identifica pe acestea? Căci noi acceptăm că orice formă de viață respiră, pulsează ca să-și procure și reînnoiască constant energia vitală. Dar e plauzibil să existe forme de viață care nu au ca bază existențială respirația. Pot fi forme de viață imperceptibile cu niciunul din simțurile noastre. Noi nu am identificat nici măcar aici pe pământ toate vietățile existente. Darămite să ne amăgim că le putem identifica și lua legătura cu unele ipotetice de pe alte planete. Suntem atât de naivi încât am trimis în cosmos o piesă de Beatles ca mesaj de întâmpinare pentru eventualele specii extraterestre. În naivitatea noastră, credem că ar putea

exista la distanțele alea imposibil de cuprins nici măcar cu mintea, ființe care să audă ca noi. Care să simtă muzică, ca noi. Care să aibă simțul gândirii ca al nostru. Care să se emoționeze ca noi. Ne aflăm încă la stadiul de grădiniță, dar facem planuri absurde despre migrarea de aici, singurul loc în care putem trăi.

*

Există mintea practică și mintea psihologică. Prima e cea mai bună unealtă a omului. A doua poate fi cea mai teribilă boală a lui.

*

– *„Dacă nu ai avea minte, ai cădea în prima groapă și ți-ai sparge capul.”*

– Mai repede cazii într-o groapă din cauza minții care turuie într-una și te face neatent la groapa aia. Un animal fără minte nu cade în gropi. Are un instinct care îl îndeamnă s-o ocolească. Știu ce vrei să spui, dar n-ai înțeles ce vreau eu să spun. Nu zic să-ți arunci mintea că nu-ți e de folos. Zic că nu te ajută absolut deloc să-ți dai seama cine ești cu adevărat, conștiința-martor din spatele ei.

*

Descriam o metodă de recunoașterea spațiului interior prin oprirea voluntară a minții, și implicit a respirației. Aproape instant au apărut reacții viscerale față de perspectiva opririi actului respirator. Frică de leșin sau chiar de moarte subită. Unii mi-au sugerat să pun avertismentul: „Nu încerca de unul singur!”

Nu făcusem decât să sugerez o oprire a minții ca să poată fi sesizată neclintirea din spatele ei. Iar oprirea voluntară a respirației e un ajutor. Odată cu respirația se oprește și mintea. Am indicat către observarea acestui fenomen. Nu există niciun pericol de sufocare, de leșin sau de

moarte, cum am văzut că se putea înțelege. Viața e întotdeauna mai puternică decât orice stupid care și-ar ține respirația până leșină. Pur și simplu nu poate exista un asemenea stupid. Viața nu lasă actul respirator în voia omului. De aceea nu există suicid prin oprirea voită a respirației. Altfel, lumea psihopată de azi s-ar umple de sinucigași. Viața are grijă să nu fie la discreția acestora. Respirația e un act în cea mai mare parte inconștient. Nu tu alegi să respiri și în niciun caz nu poți alege să nu mai respiri.

Așadar, încercați fără frică exercițiul pe care l-am recomandat! E de o simplitate copleșitoare. Urmărește-ți fluxul respirator! Doar atât! Urmărește-l fără a gândi despre el! Acompaniază-l cu privirea interioară, detașată, neutră, neimplicată! Pentru o mai temeinică profunzime, oprește-ți puțin respirația! Observă mai atent și mai clar neclintirea existentă acolo dintotdeauna! Rămâi cu ea cât poți de mult! Atent, alert, vigilent! Devino conștient de fundalul nemișcat, de spațiul infinit și gol, de vacuitatea aceea permanent prezentă! Dă-ți seama că în acest spațiu apare respirația, apare corpul, mintea, lumea, tu - ca entitate temporară!

Realizează că asta ești TU, infinitatea în care apare jocul unei forme, locul din care se naște și în care dispare forma căreia îi spui „eu”! Observă că TU nu apari și nu dispari, nu te naști și nu mori. Nu TU respiri, ci un corp numit „eu” își trage seva continuu din Tine.

Experimentează asta, află asta, cercetează asta! Nu te lua după mintea plină de frici haotice și nejustificate, care face totul să te țină departe de această magnifică descoperire! Încearcă și o să vezi că nu există niciun risc! Corpul n-are cum să se oprească din respirat pentru o perioadă periculoasă de timp. El știe mai bine decât tine cum să se mențină viu. Respirația e fundația vieții unui corp. Ansamblul corp-minte are integrate mecanisme de supraviețuire care lucrează inconștient, sau mai degrabă supraconștient, dincolo de voința proprie. Deci, experimentează fără frică, fără ajutorul minții, fără nicio ancoră mentală sau psihică!

Ce crezi că ți se poate întâmpla? Crezi că intenția ta de oprire a respirației e mai puternică decât instinctul primar de supraviețuire? Să fim serioși! Ceea ce ți se poate întâmpla ar putea fi, în schimb, cea mai minunată

descoperire a unei ființe umane - propria-i nemurire, nemărginire, libertate absolută.

*

- *Cine observă schimbarea, emoțiile, corpul?*

- Caută să-ți dai seama singur cine conștientizează schimbarea, emoțiile, corpul! Răspunsul meu nu te va satisface profund. Doar constatarea ta directă îți va potoli foamea de adevăr. Și nu e deloc greu, cum se crede. Dacă poți să-ți dai seama de schimbarea continuă, trebuie să fii ceva etern neschimbător. Cum ai putea altfel să conștientizezi schimbarea? Ca să observi detașat emoțiile trebuie să fii dincolo de simțurile obișnuite, de mental și psihologic. Ca să simți corpul, trebuie să fii cumva în afara lui, cumva detașat în mod subtil de el. N-ai cum să fii conștient de trecere, de schimbare, dacă aparții lumii trecătoare, schimbătoare. E evident că trebuie să fii ceva la un nivel mai înalt, de unde se pot vedea trecerile, schimbările, nașterile și morțile. Caută să realizezi această conștiință-martor, complet fără de formă din spatele manifestării! Dă-ți seama că asta ești tu! Fă-o tu singur, prin forțe proprii, prin experimentare directă! Cuvintele mele pot doar să te orienteze și să te încurajeze. Ele nu-ți pot da adevărul. Pe acesta e musai să-l iei tu însăși.

- *Am făcut-o deja. Exact, este simplu, mintea complică totul.*

- Continuă cu recunoașterea de sine! Nu e gata! Adâncește-te cu încredere și fermitate în acel vid intens, vibrant, din spatele întregii minți! Nu considera că acum ai depășit deja mintea! Munca adevărată de abia acum începe. Primul pas e sesizarea acelei profunzimi vibrând de intensitate, permanent prezentă. Apoi, înrădăcinarea în această realitate și realizarea că ești una cu ea.

*

- *Liniștea/spațiul vast interior e același cu spațiul exterior? Sau spațiul exterior e doar spațiul fizic în care are loc manifestarea?*

- Spațiul interior e umplut cu gânduri, iar spațiul exterior cu obiecte. Spațiul interior e numit minte, iar cel exterior lume. Primul e un spațiu intim, personal, pe când celălalt e spațiu fizic, al manifestării.

Problema e că noi nu suntem conștienți de spațiu, nici de cel interior și nici de cel exterior. Noi suntem conștienți aproape exclusiv de ceea ce umple spațiul. Suntem conștienți de minte, de gălăgie, de gânduri, adică de conținutul mental. Și suntem conștienți de forme: oameni, animale, clădiri, ape, munți, nori, atmosferă, pământ, planete, galaxii etc, dar nu suntem conștienți de infinitatea goală, de spațiul vid care conține toate acestea.

Dacă am fi conștienți, am constata că nu e vorba de două spații, în cele din urmă. E vorba de unul singur, spațiul gol, universalitatea atemporală, etern nemanifestată, fundalul tuturor lumilor, interioare sau exterioare, gândite sau manifestate. Nu există două spații, cum nu există două infinituri, sau două veșnicii, sau două vacuități. Există doar Unul, esența tuturor lumilor multiple și acesta ești TU.

E un mister destul de banal, dar trebuie să-l afli singur, altfel vei fi buimăcit de cuvintele astea. Cum îl poți descifra? Într-un singur fel: Mergi înăuntru, în profunzimea cea mai adâncă, acolo unde dispar ambele lumi, și cea exterioară și cea interioară. Vei da nas în nas cu eternul prezent, cu martorul nemanifestat, cu vidul absolut. Și vei realiza că ăsta ești tu, la cel mai înalt nivel al cunoașterii. Miraculos de simplu!

*

- *Iluminarea e o stare permanentă de Liniște/prezență conștientizată? E acest „fragment” pe care îl conștientizăm din când în când?*

- Iluminarea e conștientizarea existenței continue din spatele manifestării formelor. Nu e un fragment, căci nu e o formă care poate fi fragmentată, împărțită, delimitată. E conștientizare finală. Nu înseamnă că vei fi tot timpul conștient de asta. Deși, stabilizându-te din ce în ce mai ferm în ea, veți deveni cumva una. Totuși, persoana cu care defilezi în lumea asta a formelor, își continuă jocul. Liniștea imperturbabilă din fundal nu se transformă în liniște de mormânt în exterior, la nivelul formei. O calitate a

liniștii va radia și în exterior, negreșit, dar nu vei deveni un monument tăcut și nemișcat la exterior. Deși, unii fanatici așa își închipuie și asta așteaptă de la un iluminat.

- Ceva e static în spatele respirației trupului, dar și a gândului sau emoției. O liniște în care toate astea apar și dispar. Dacă privești gândul, nu ești deja în spațiul Păcii? Doar că te uiți în altă direcție? Vezi gânduri în loc să-ți întorci atenția în „locul” de unde ele apar și dispar.

- Când privești gândul, o faci într-adevăr din spațiul ăla static din spatele corpului și minții. Dar n-apuci să-ți dai seama de asta, căci mintea intervine de obicei imediat și te sustrage de la conștientizarea adevărului ultim. Te trage în lumea ei, în aglomerarea de gândire și simțire specifică ei. Te face să te uiți în altă direcție, într-adevăr. Dacă ai rezista tentației de a da atenție la tot ce-ți afișează mintea, ai rămâne cu vacuitatea, cu realitatea care nu se schimbă și nu dispare niciodată. Numai că mintea ți-a devenit o rutină de care e foarte greu să te desparți. Și totuși, exact detașarea și conștientizarea asta ai de făcut. Asta și numai asta!

*

Unii se declară bulversați de afirmația mea, că adevărul ultim e pe cât de simplu, pe atât de greu de realizat. Vor să le spulber categoric confuzia: ori e greu, ori e ușor. Recunosc că e foarte greu, spre imposibil, să redau în cuvinte simplitatea de care vorbesc. De aceea insist pe practică, pe verificarea efectivă a ceea ce indic. De răspuns, nu pot să răspund decât paradoxal: E și ușor, e și greu.

Să-ți spun doar că e ușor, ar fi o eroare. Știu cât de dificil e să te desparți de mintea cu care ești contopit aproape total de pe la 3 ani. Să-ți spun că e greu, iarăși ar fi eronat din partea mea. Te-ar demobiliza și te-ar face să aștepti viața viitoare să ți se întâmple simplitatea asta. N-am decât să te încurajez să te apuci de treabă. O treabă grea la început, căci propria-ți minte o să te țină numai în piedici și capcane. La final însă, vei vedea despre ce simplitate copleșitoare era vorba. O simplitate inimaginabilă pe care n-o puteai descrie sau transmite cu ușurință.

Adevărul nu poate fi exprimat decât paradoxal. Având la dispoziție doar termeni duali, trebuie să exprimi nondualitatea. Folosindu-te de minte deci, trebuie să indici realitatea de dincolo de minte.

M-ai putea întreba ce este „dincolo”, viață sau moarte? Căci pare că vorbesc cu atâta patos despre neclintirea supremă. Pentru tine e contradictoriu. Cum să fie viață în acea neclintire? Mai degrabă te duce cu gândul la angoasa supremă, nemișcarea corpului, la întuneric total, la dispariție, la moarte. Îți înțeleg nedumerirea, dar eu știu bine că acea neclintire e mai vie decât orice percepție ai avea despre viul din lumea asta. E sursa viului, e mama viiciunii.

Dacă însă ți-aș spune că „dincolo” înseamnă viață, te-ar duce gândul la rai, îngeri, întâlniri astrale sau cel puțin cu cei dragi, decedați. Oricum aș încerca să-ți redau realitatea de dincolo, tot prin prisma minții ai trece-o, prin imaginație sau gândire. De aceea, cei care vorbesc despre asta par de multe ori că se contrazic. De fapt, răspunsul se pliază de fiecare dată circumstanțelor, contextului întrebării și obligatoriu, nivelului de înțelegere al ascultătorului.

Așadar, a trece cât mai repede de la teorie, de la nevoia de înțelegere intelectuală - la practică, este soluția cea mai eficace ca să ajungi la final. Succesul e al celor îndrăzneți și perseverenți. Fii chiar tu o astfel de ființă!!

SFÂRȘIT

IULIE 2025